KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 14.7.2021 r.
COM(2021) 557 final

2021/0218 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 i dyrektywę 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do promowania energii ze źródeł odnawialnych oraz uchylająca dyrektywę Rady (UE) 2015/652

{SEC(2021) 657 final} - {SWD(2021) 620 final} - {SWD(2021) 621 final} - {SWD(2021) 622 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

W ramach Europejskiego Zielonego Ładu ustanowiono cel, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej w 2050 r. w sposób, który przyczyni się do ożywienia europejskiej gospodarki, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. Aby osiągnąć ten cel, należy zredukować emisje gazów cieplarnianych o 55 % do 2030 r., co potwierdziła Rada Europejska w grudniu 2020 roku. To z kolei wymaga znacznego zwiększenia udziału odnawialnych źródeł energii w zintegrowanym systemie energetycznym. Obecnie obowiązujący unijny cel polegający na osiągnięciu co najmniej 32 % udziału energii odnawialnej do 2030 r., określony w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii (REDII), jest niewystarczający i należy go podwyższyć do 38–40 %, zgodnie z Planem w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. Aby osiągnąć ten podwyższony cel, konieczne jest jednoczesne wprowadzenie nowych środków towarzyszących w różnych sektorach zgodnie ze strategią UE dotyczącą integracji systemu energetycznego, unijną strategią w zakresie wodoru, strategią na rzecz energii z morskich źródeł odnawialnych i unijną strategią na rzecz bioróżnorodności.

Ogólnymi celami zmiany REDII są: osiągnięcie zwiększonego wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych do 2030 r., wspieranie lepszej integracji systemu energetycznego oraz przyczynianie się do realizacji celów klimatycznych i środowiskowych, w tym ochrony różnorodności biologicznej, a tym samym rozwiązywanie problemów międzypokoleniowych związanych z globalnym ociepleniem i utratą różnorodności biologicznej. Zmiana REDII ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia ambitniejszego celu w dziedzinie klimatu, a także dla ochrony naszego środowiska i zdrowia, zmniejszenia naszej zależności energetycznej oraz przyczynienia się do wzmocnienia wiodącej pozycji UE w dziedzinie technologii i przemysłu, a także do tworzenia miejsc pracy i wzrostu gospodarczego.

• Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki

REDII jest głównym instrumentem UE służącym promowaniu stosowania energii ze źródeł odnawialnych. Przegląd REDII nie jest odosobnionym działaniem. Jak zapowiedziano w planie działania Europejskiego Zielonego Ładu oraz w programie prac Komisji na 2021 r. pt. „Gotowi na 55”, przegląd ten wpisuje się w szersze działania, które mają wpływ na inne przepisy i inicjatywy polityczne w dziedzinie energii i klimatu. Wniosek dotyczący zmiany REDII jest spójny z:

(i) unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji, ponieważ ustalanie opłat za emisję gazów cieplarnianych najlepiej współgra ze środkami regulacyjnymi;

(ii) dyrektywą w sprawie efektywności energetycznej, która przyczynia się do skutecznego korzystania z energii odnawialnej w sektorach będących odbiorcą końcowym;

(iii) dyrektywą w sprawie charakterystyki energetycznej budynków, w której zapewniono odpowiednie wymagania dotyczące charakterystyki energetycznej związane z energią odnawialną;

(iv) dyrektywą w sprawie ekoprojektu, w której zachęca się konsumentów, aby odchodzili od urządzeń wykorzystujących paliwa kopalne;

(v) rozporządzeniem LULUCF, w którym przewidziano zachęty dla podmiotów gospodarczych do wdrażania projektów w zakresie pochłaniania emisji, które mogą być źródłem biomasy;

(vi) dyrektywą w sprawie opodatkowania energii, w której zapewniono, aby ceny promowały zrównoważone praktyki oraz zachęcały do produkcji i użytkowania;

(vii) przepisami dotyczącymi wspólnego wysiłku redukcyjnego, które ustanawiają wiążące redukcje emisji gazów cieplarnianych dla sektorów objętych REDII, takich jak transport, budownictwo, rolnictwo i gospodarka odpadami;

(viii) dyrektywą w sprawie jakości paliw, która wspiera wykorzystanie paliw odnawialnych i niskoemisyjnych w transporcie;

(ix) dyrektywą w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych, która wspiera rozwój infrastruktury paliw alternatywnych, w tym punktów ładowania pojazdów elektrycznych oraz punktów tankowania gazu ziemnego i wodoru;

(x) wnioskiem dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 347/2013[1].

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę wniosku stanowi głównie art. 194 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej[2] (TFUE), stanowiący podstawę prawną do proponowania środków służących rozwojowi nowych i odnawialnych form energii, co jest jednym z celów unijnej polityki energetycznej, jak określono w art. 194 ust. 1 lit. c) TFUE. Dyrektywę REDII, która zostanie zmieniona niniejszym wnioskiem, przyjęto w 2018 r. również na podstawie art. 194 ust. 2 TFUE. Odniesienie do art. 114 TFUE, stanowiącego podstawę prawną dotyczącą rynku wewnętrznego, dodaje się na potrzeby zmiany dyrektywy 98/70/WE w sprawie jakości paliwa, która opiera się na tym artykule.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Konieczność działań na poziomie UE

Racjonalny pod względem kosztów, przyspieszony rozwój sektora zrównoważonej energii odnawialnej w ramach bardziej zintegrowanego systemu energetycznego nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie. Konieczne jest podejście na szczeblu UE, aby stworzyć właściwe zachęty dla państw członkowskich o różnych poziomach ambicji do przyspieszenia w skoordynowany sposób transformacji energetycznej polegającej na przejściu z tradycyjnego systemu energetycznego opartego na paliwach kopalnych na bardziej zintegrowany i energooszczędny system energetyczny oparty na produkcji energii ze źródeł odnawialnych. Biorąc pod uwagę politykę i priorytety poszczególnych państw członkowskich w zakresie energii, bardziej prawdopodobne jest, że wymagane wykorzystanie odnawialnych źródeł energii będzie większe w ramach działań na poziomie UE niż w wyniku działań podejmowanych wyłącznie na szczeblu krajowym lub lokalnym.

Unijna wartość dodana

Działania na poziomie UE w zakresie energii odnawialnej przynoszą wartość dodaną, ponieważ są bardziej wydajne i skuteczne niż działania poszczególnych państw członkowskich – dzięki nim można uniknąć rozwiązań cząstkowych i przeprowadzić

[1] COM(2020) 824 final

[2] Dz.U. C 326 z 26.10.2012, s. 1.

transformację europejskiego systemu energetycznego w skoordynowany sposób. Zapewniają one redukcję netto emisji gazów cieplarnianych i zanieczyszczeń, ochronę różnorodności biologicznej, wykorzystanie korzyści płynących z rynku wewnętrznego, pełne wykorzystanie korzyści skali i współpracy technologicznej w Europie, a także gwarantują inwestorom pewność wynikającą z ogólnounijnych ram regulacyjnych. Osiągnięcie zwiększonego udziału energii odnawialnej w zużyciu energii końcowej w UE zależy od wkładów krajowych wnoszonych przez każde państwo członkowskie. Takie wkłady będą ambitniejsze i bardziej racjonalne pod względem kosztów, jeżeli będą wynikać z uzgodnionych wspólnych ram prawnych i politycznych.

- **Proporcjonalność**

Preferowany pakiet wariantów strategicznych uznaje się za proporcjonalny i w miarę możliwości opiera się na obecnych założeniach polityki. W szeregu wariantów określono cel lub punkt odniesienia, które należy osiągnąć, natomiast środki służące osiągnięciu tych celów pozostawiono w gestii państw członkowskich. Uznaje się, że udało się zapewnić równowagę między obowiązkami a elastycznością pozostawioną państwom członkowskim co do sposobu, w jaki osiągną wyznaczone cele, mając na uwadze nadrzędny cel, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej (zob. sekcje 3.3 i 7.5 oceny skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi, SWD (2021) XXX).

- **Wybór instrumentu**

Niniejszy wniosek dotyczy dyrektywy zmieniającej. Biorąc pod uwagę fakt, że przegląd REDII przyjęto stosunkowo niedawno, jego zakres ogranicza się do tego, co uznaje się za konieczne, aby przyczynić się w racjonalny pod względem kosztów sposób do zrealizowania ambitnych celów klimatycznych Unii na 2030 r., oraz nie stanowi on pełnego przeglądu dyrektywy, dlatego też wersja przekształcona nie jest uważana za właściwy instrument.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Metody konsultacji, główne sektory objęte konsultacjami i ogólny profil respondentów

W okresie od 3 sierpnia do 21 września 2020 r. opublikowano wstępną ocenę skutków (plan działania) w celu uzyskania informacji zwrotnych, przy czym otrzymano 374 odpowiedzi od zainteresowanych stron z 21 państw członkowskich i 7 państw trzecich. Największą liczbę odpowiedzi przekazały przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia przedsiębiorców, a w dalszej kolejności organizacje pozarządowe, osoby anonimowe i obywatele. Ponadto od dnia 17 listopada 2020 r. w okresie 12 tygodni Komisja prowadziła internetowe konsultacje publiczne zgodnie z przyjętymi przez Komisję przepisami dotyczącymi lepszego stanowienia prawa. Ankieta zawierała pytania wielokrotnego wyboru i pytania otwarte odnoszące się do szerokiego spektrum kwestii związanych z przeglądem REDII. Otrzymano łącznie 39 046 odpowiedzi. Opinie zainteresowanych stron zebrano również w tracie dwóch warsztatów – pierwszy z nich odbył się w dniu 11 grudnia 2020 r. (blisko 400 uczestników), a drugi w dniu 22 marca 2021 r. (blisko 1000 uczestników).

Podsumowanie opinii zainteresowanych stron

Z większości (80 %) odpowiedzi udzielonych w internetowych konsultacjach publicznych wynika, że wariantem preferowanym jest określenie ambitniejszego celu dotyczącego OZE zgodnie z Planem w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. (43 % respondentów) lub celu jeszcze bardziej ambitnego (37 % respondentów). W 61 % odpowiedzi preferowano wiążący

cel zarówno na poziomie unijnym, jak i krajowym. Najczęściej wskazywano, że dodatkowe starania są niezbędne w sektorze transportu i w sektorze ogrzewania i chłodzenia, przy czym większość respondentów była zdania, że podwyższone cele należy określić w obu tych sektorach co najmniej na poziomie określonym w Planie w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. Ponad 38 000 respondentów zgodnie uznało, że należy usunąć biomasę z wykazu zasobów odnawialnych oraz ograniczyć wykorzystywanie surowców do produkcji bioenergii do lokalnie dostępnych odpadów i pozostałości, natomiast przedstawiciele związków zawodowych, przedsiębiorstw i większości organów publicznych opowiedzieli się za tym, aby nie zmieniać obecnie obowiązujących kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących biomasy.

Opinie zainteresowanych stron wyrażone w toku internetowych konsultacji publicznych i w trakcie warsztatów zostały wzięte pod uwagę przy opracowywaniu poszczególnych wariantów strategicznych dotyczących odpowiednich obszarów polityki w ocenie skutków.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Wsparcie techniczne przy opracowywaniu i wdrażaniu polityki w dziedzinie odnawialnych źródeł energii zapewniono dzięki badaniu przeprowadzonemu przez wykonawców zewnętrznych Trinomics. Ocena skutków Planu w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. oraz dokonana przez Komisję ocena krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu państw członkowskich i sprawozdania w sprawie postępów w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych z 2020 r. również stanowiły część bazy dowodowej.

Ponadto w ocenie skutków uwzględniono również następujące badania:

- Wsparcie techniczne przy opracowywaniu i wdrażaniu polityki w dziedzinie odnawialnych źródeł energii: zwiększenie efektywności poprzez integrację sektorów
- Chłodzenie wykorzystujące energię ze źródeł odnawialnych w ramach zmienionej dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii
- Ogrzewanie pomieszczeń wykorzystujące energię odnawialną w ramach zmienionej dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii
- Wsparcie polityki w zakresie obniżenia emisyjności ogrzewania i chłodzenia
- Warunki regulacyjne i rynkowe systemu ciepłowniczego i chłodniczego
- Potencjał i poziomy elektryfikacji ogrzewania pomieszczeń w budynkach
- Ścieżki, środki i cele pośrednie dotyczące ogrzewania i chłodzenia z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii na potrzeby wdrażania wersji przekształconej dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii oraz pełnego obniżenia emisyjności do 2050 r.
- Pomoc techniczna przy ocenie potencjału odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego (RFNBO) oraz pochodzących z recyklingu paliw węglowych, przy opracowywaniu metodyki wyznaczania udziału energii odnawialnej z odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego, a także przy opracowywaniu zasad dodatkowości w sektorze transportu
- Uproszczenie procedur wydawania pozwoleń i procedur administracyjnych dotyczących instalacji OZE

- Ustanowienie wymogów technicznych i ułatwienie procesu normalizacji w zakresie gwarancji pochodzenia na podstawie dyrektywy (UE) 2018/2001
- Pomoc techniczna przy ocenie możliwości ustanowienia ogólnounijnego oznakowania ekologicznego w celu promowania wykorzystania energii odnawialnej pochodzącej z nowych instalacji
- Ocena potencjału nowych surowców do produkcji zaawansowanych biopaliw (ENER C1 2019-412)
- Wsparcie w zakresie wdrażania przepisów dotyczących pośredniej zmiany użytkowania gruntów określonych w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii (ENER/C2/2018-462)
- Wykorzystanie biomasy drzewnej do produkcji energii w UE (sprawozdanie JRC, 01/2021)
- Badanie określające zakres wymogów technicznych i wariantów dotyczących unijnej bazy danych umożliwiającej śledzenie ciekłych i gazowych paliw transportowych

Ocena skutków

Ocenę skutków towarzyszącą wnioskowi opracowano na podstawie modelowania, konsultacji z zainteresowanymi stronami oraz wkładu grupy złożonej z przedstawicieli różnych służb. Sprawozdanie zostało przedłożone Radzie ds. Kontroli Regulacyjnej w dniu 10 marca 2021 r. W dniu 19 kwietnia 2021 r. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała pierwszą opinię na temat oceny skutków, a po ponownym przedłożeniu oceny skutków wydała drugą opinię w dniu 19 maja.

W związku z tym w ramach oceny skutków przeanalizowano poszczególne warianty, dzięki którym zmiana REDII mogłaby skutecznie i efektywnie przyczynić się do osiągnięcia zaktualizowanego celu w ramach szerszego pakietu politycznego „Gotowi na 55”.

Jeśli chodzi o **ogólny cel dotyczący energii odnawialnej**, wariant 0 (bez zmian) nie zapewniałby żadnych środków gwarantujących osiągnięcie ogólnounijnego celu dotyczącego energii odnawialnej na poziomie co najmniej 38–40 % udziału w zużyciu energii końcowej. Wariant 2 (cel wyższy niż 40 %) może potencjalnie doprowadzić do przekroczenia celu klimatycznego i do braku spójności z innymi instrumentami legislacyjnymi UE. W związku z tym wariant 1 (minimalny cel w przedziale 38–40 %) nie ma żadnych wad, a zatem jest wariantem preferowanym i skutecznym. Jeżeli chodzi o charakter tego celu, mimo że wariant 1 (wiążące cele krajowe) wiązałby się z najskuteczniejszym osiągnięciem zwiększonego udziału odnawialnych źródeł energii, spowodowałby on problemy związane z zasadą pomocniczości. Obecny proces zarządzania unią energetyczną stanowi ważny fundament osiągnięcia celu dotyczącego odnawialnych źródeł energii. Zakończona w 2020 r. pierwszy cykl procesu przeglądu krajowych planów okazał się skuteczny, ponieważ wkłady krajowe były w sumie wystarczająco ambitne, aby osiągnąć wiążący unijny cel dotyczący OZE na 2030 r. Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie zarządzania unią energetyczną państwa członkowskie muszą przedstawić projekty aktualizacji swoich krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu do czerwca 2023 r. i już teraz mogą wykazać, w jaki sposób planują osiągnąć wyższy cel na 2030 r. Biorąc pod uwagę skuteczny charakter i strukturę obecnego systemu, preferowanym wariantem jest wariant 0 (utrzymanie wiążącego unijnego celu i krajowych dobrowolnych wkładów).

Jeżeli chodzi o **ogrzewanie i chłodzenie**, wariant 1 (środki nieregulacyjne) nie skłoni państw członkowskich do zwiększenia starań w sektorze ogrzewania i chłodzenia wykorzystującego

OZE do co najmniej 1,1 % średniego rocznego punktu procentowego. Przełożenie wartości dotyczącej ogrzewania i chłodzenia wykorzystującego OZE w UE określonej w Planie w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. na wiążący jednolity zwiększony średni roczny udział w równym stopniu we wszystkich państwach członkowskich, zgodnie z wariantem 3b, nie jest uznawane za proporcjonalne, chociaż jest najbardziej skuteczne. Udział odnawialnych źródeł energii potrzebny w 2030 r. mógłby również zostać określony jako cel, co zaproponowano w wariancie 3c, jednak odbiegałoby to od obecnego modelu i mogłoby zakłócić obecnie podejmowane działania wdrożeniowe, chociaż przyniosłoby to dodaną korzyść w postaci jasnego określenia celu końcowego w 2030 r. Wariant 3a w połączeniu z odpowiednio skonstruowanymi sektorowymi i unijnymi wartościami odniesienia dla budynków i przemysłu wykorzystujących OZE (wariant 3d) skutecznie zapewniłby właściwy zestaw czynników stymulujących dalszą integrację tych sektorów z systemem energetycznym. Zgodnie z wariantem 3a ustalono by minimalną zryczałtowaną stopę wzrostu udziału OZE poprzez uznanie obecnego orientacyjnego celu dotyczącego rocznego wzrostu o 1,1 punktu procentowego za minimalny wymagany wysiłek oraz uzupełnienie go o „dodatkowe zobowiązania" poszczególnych państw członkowskich, zapewniające redystrybucję wśród państw członkowskich dodatkowych starań na rzecz osiągnięcia pożądanego poziomu odnawialnych źródeł energii w 2030 r. na podstawie PKB i kosztów. Dodatkowe podwyższone wartości procentowe dla poszczególnych państw członkowskich mogłyby stanowić środki oceny względnego poziomu ambicji każdego państwa członkowskiego w sektorze ogrzewania i chłodzenia, ale również potencjalny środek eliminujący rozbieżności, gdyby sektory inne niż sektor ogrzewania i chłodzenia nie osiągnęły ogólnego celu dotyczącego OZE wynoszącego 38–40 %. Rozważono również możliwość ustalenia wartości odniesienia dotyczącej korzystania z energii odnawialnej w sektorze budowlanym.

Rozszerzony wykaz środków zgodnie z wariantem 2a pozwala na elastyczność na poziomie krajowym oraz gwarantuje proporcjonalność i zapewnia państwom członkowskim zestaw narzędzi do wyboru. W projekcie uwzględniono krajowe i lokalne różnice dotyczące warunków i punktów wyjściowych, zapewniono jasne ramy dla podmiotów na wszystkich szczeblach (krajowym, regionalnym, lokalnym) oraz w odniesieniu do wszystkich rodzajów (od zakładów użyteczności publicznej i przedsiębiorstw, poprzez gminy, aż do konsumentów indywidualnych/prosumentów).

Jeżeli chodzi o **system ciepłowniczy i chłodniczy**, wariant 3c (podwyższenie orientacyjnego celu w postaci rocznego wzrostu o 1 % punktu procentowego do poziomu 2,1 % w ramach Planu w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. bez zmiany jego charakteru) ukierunkowałby rozwój systemów lokalnego ogrzewania na integrację większej ilości energii odnawialnej zgodnie z celami Planu w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. i neutralności pod względem emisji dwutlenku węgla, przy jednoczesnym uwzględnieniu różnych sytuacji w państwach członkowskich. Wariant 3b (orientacyjny cel UE dotyczący udziału odnawialnych źródeł energii w systemie ciepłowniczym i chłodniczym) mógłby przynieść podobne korzyści jak wariant 3c, ale odbiega od obecnych przepisów i mógłby zakłócić trwające obecnie ich wdrażanie. Wariant 3d (podwyższenie celu o 1 punkt procentowy i uczynienie jej wiążącą) byłby najbardziej skutecznym określeniem celu, ale jest zbyt rygorystyczny i pozostawia państwom członkowskim mniejszą swobodę. Wariant 3a (bez zmian) umożliwiłby bezterminowe kontynuowanie stosowania paliw kopalnych w systemie ciepłowniczym i chłodniczym, w związku z czym nie jest spójny z celami przeglądu. Wariant 2 (wykaz środków) może mieć charakter samodzielny lub uzupełniający, ponieważ zapewnia bardziej przejrzyste ramy wspomagające na potrzeby przekształcenia systemu ciepłowniczego i chłodniczego, aby stał się czynnikiem umożliwiającym dostawy energii odnawialnej w budynkach oraz kluczowym instrumentem służącym obniżaniu emisyjności ogrzewania,

przy jednoczesnym zwiększeniu integracji systemu energetycznego z krajowymi i unijnymi systemami energetycznymi. Połączenie wariantu 2 dotyczącego środków z celem określonym w wariancie 3c jest preferowanym wariantem, aby zapewnić dostosowanie systemu ciepłowniczego i chłodniczego do Europejskiego Zielonego Ładu, a także aby umożliwić realizację celów Planu w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. oraz integrację systemu energetycznego. Wraz z wariantami dotyczącymi ogólnego systemu ciepłowniczego i chłodniczego oraz budynków, wariant ten określiłby również ramy umożliwiające rozwój i rozbudowę nowoczesnych, opartych na odnawialnych źródłach energii, inteligentnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych.

Jeżeli chodzi o **zwiększanie roli odnawialnej energii elektrycznej**, wariant 1.1 (dostępność w czasie zbliżonym do rzeczywistego informacji na temat udziału energii odnawialnej w energii elektrycznej dostarczanej przez sieć) zapewniłby skuteczne sygnały stymulujące rynek, które odnoszą się bezpośrednio do wykorzystania energii odnawialnej i ograniczenia emisji dwutlenku węgla, bez nakładania jakichkolwiek obciążeń administracyjnych i przy zachowaniu spójności z obowiązującymi przepisami. Wariant 1.2 (informacje na temat udziału OZE i profilu emisji gazów cieplarnianych) miałby pewne pozytywne skutki pod względem informowania konsumentów, jednak poza tym przyniósłby ograniczoną wartość dodaną. Warianty 2.1–2.3 obejmują różne aspekty optymalizacji inteligentnej infrastruktury ładowania o różnym poziomie pozytywnego wkładu w ogólne koszty wdrożenia i korzyści dla gospodarki. Aby zapewnić państwom członkowskim elastyczność, w każdym przypadku jako preferowane rozwiązanie wybrano wdrożenie oparte na ocenie krajowej dotyczące funkcji inteligentnego ładowania, w tym ładowania dwukierunkowego i rozmieszczenia dodatkowych inteligentnych punktów ładowania (2.1B, 2.2B i 2.3). Warianty 3.1–3.3 dotyczą różnych przeszkód na rynku usług w zakresie koncentracji i w zakresie mobilności, które utrudniają konkurencję. Wariant 3.1 (zapewnienie niedyskryminacyjnego lub nieproporcjonalnego traktowania systemów magazynowania energii elektrycznej lub urządzeń przez operatorów sieci i rynków, niezależnie od ich wielkości (mała skala wobec dużej skali) lub tego, czy są stacjonarne czy mobilne, tak aby mogły one konkurencyjnie oferować usługi w zakresie elastyczności i usługę bilansującą) jest środkiem typu „no regret". Wariant 3.2 (dostęp niezależnych koncentratorów i dostawców usług w zakresie mobilności do podstawowych informacji o bateriach, takich jak stan zdrowia i poziom naładowania) jest niezbędny do zapewnienia równych warunków działania, przy czym jego szybkie wdrożenie przyniosłoby pozytywne długoterminowe skutki w zakresie dostępności, jakości i kosztów usług świadczonych na rzecz właścicieli baterii do użytku domowego i użytkowników pojazdów elektrycznych. Oczekuje się, że wariant 3.3 (zapewnienie swobodnego dostępu do całej ogólnodostępnej infrastruktury ładowania) będzie coraz bardziej korzystny wraz z upowszechnianiem się pojazdów elektrycznych.

Spośród rozważanych wariantów dotyczących **zwiększenia udziału energii odnawialnej w sektorze transportu** ogólnie najlepsze wyniki przyniosłoby połączenie wariantu 1B (oprócz podwyższenia celu i cząstkowego celu w przypadku zaawansowanych biopaliw wprowadza się specjalny cząstkowy cel dotyczący paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego) z wariantem 2A (zobowiązanie dostawców paliw w oparciu o energię), 2C (wybór między podejściami opisanymi w 2A i 2B (zobowiązanie dostawców paliw w oparciu o emisje) pozostawia się państwom członkowskim) lub 2D (zobowiązanie dostawców paliw w oparciu o emisje, natomiast operatorzy mają obowiązek osiągnięcia minimalnych udziałów zaawansowanych biopaliw i odnawialnych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego). Chociaż wszystkie warianty, oprócz wariantu 1, zapewniają wymagany poziom ambicji, występują między nimi istotne różnice. Warianty oparte na energii mogą mieć przewagę pod względem promowania rozwoju i produkcji innowacyjnych paliw odnawialnych i pochodzących z recyklingu paliw węglowych, ponieważ zapewniają

najbardziej przewidywalne i stabilne ramy polityki dotyczące inwestycji w takie technologie. Warianty oparte na intensywności emisji gazów cieplarnianych mogą stymulować poprawę łańcucha dostaw i efektywności technologicznej paliw odnawialnych i niskoemisyjnych, w przypadku których koszty produkcji są wyższe, przy czym ich zaletą byłoby zapewnienie spójności z podejściem wybranym na podstawie dyrektywy w sprawie jakości paliwa. Wymagałoby to jednak wprowadzenia zmian w metodyce stosowanej do wyznaczania intensywności emisji gazów cieplarnianych.

Promowanie wykorzystania paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego jest w pełni zgodne ze strategią UE dotyczącą integracji systemu energetycznego i unijną strategią w zakresie wodoru, a także z Planem w zakresie celów klimatycznych na 2030 r., szczególnie biorąc pod uwagę okres po 2030 r. Dotyczy to w szczególności wariantu 1 (rozszerzenie zakresu rozliczania odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego poza sektor transportu oraz zwiększenie spójności rozliczania takich paliw) oraz wariantu 3 (ustanowienie szczegółowych cząstkowych celów dotyczących RFNBO w sektorach, w których trudno jest obniżyć emisyjność). Szczegółowe ale realistyczne cząstkowe cele dotyczące RFNBO w transporcie i przemyśle w 2030 r. będą stanowić pierwszy krok ku osiągnięciu rozwoju na większą skalę po 2030 r.

Jeżeli chodzi o **certyfikację** paliw odnawialnych i niskoemisyjnych, ocenie poddano wariant 1a (dostosowanie zakresu i treści obecnego systemu certyfikacji tak, aby obejmował on wszystkie paliwa objęte zakresem stosowania REDII, w tym pochodzące z recyklingu paliwa węglowe) i wariant 2A (dalszy rozwój istniejącego systemu gwarancji pochodzenia jako alternatywny system certyfikacji). Uznano, że wariant 1a charakteryzuje się znacznym potencjałem pod względem umocnienia istniejącego systemu, przy czym w odniesieniu do certyfikacji paliw niskoemisyjnych przedstawiono by oddzielny wniosek ustawodawczy, taki jak pakiet dotyczący rynku wodoru i obniżania emisyjności sektora gazu [ang. Hydrogen and Decarbonised Gas Market Package]. Decyzje dotyczące rozwoju technologii informacyjnej będą podlegały zatwierdzeniu przez Radę Komisji Europejskiej ds. Technologii Informacyjnej i Cyberbezpieczeństwa.

Jeżeli chodzi o warianty służące zapewnieniu **zrównoważonego rozwoju w zakresie bioenergii**, wariant 1 (środki pozaregulacyjne) ułatwiłby wdrożenie kryteriów zrównoważonego rozwoju określonych w REDII, ale nie obejmowałby dodatkowych zabezpieczeń przed zidentyfikowanym ryzykiem. Wariant 2 (ukierunkowane zaostrzenie obecnie obowiązujących unijnych kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących bioenergii) zapewniłby najbardziej bezpośrednie zabezpieczenie przed rodzajami ryzyka związanymi z produkcją biomasy leśnej na obszarach o dużej bioróżnorodności. W ramach tego wariantu wprowadzono by również dodatkowe zabezpieczenia promujące ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia i pozwalające na uniknięcie nowego nieefektywnego zużycia biomasy w sektorze energetycznym. Realizując wariant 3 (regulacja małych instalacji), dodatkowo zwiększono by jeszcze bardziej skuteczność wariantu 2 dzięki uregulowaniu większej ilości biomasy wykorzystywanej do produkcji energii w UE. Wariant ten przyczyniłby się również do poprawy publicznego monitorowania produkcji i zużycia biomasy. Zastosowanie preferowanych wariantów 2, 3 i 4.2 (wymóg, zgodnie z którym państwa członkowskie muszą opracować systemy wsparcia na rzecz paliw z biomasy w sposób minimalizujący zakłócenia na rynku surowców, co ma na celu zminimalizowanie wykorzystania wysokiej jakości drewna okrągłego) przyczyniłoby się do zminimalizowania wykorzystania całych drzew do produkcji energii, jak określono w unijnej strategii na rzecz bioróżnorodności.

Oprócz podstawowych celów zmiany REDII – jakimi są: rozwiązanie problemu niewystarczającego poziomu ambicji na lata 2030 i 2050, rozwiązanie problemu

niewystarczającej integracji systemu oraz aktualizacja przepisów dotyczących zrównoważonego rozwoju w zakresie bioenergii – określenie ograniczonej liczby **dodatkowych środków zabezpieczających lub wspomagających** mogłoby przyczynić się do opłacalnego wdrożenia OZE.

Jeżeli chodzi o **umowy zakupu energii elektrycznej** (PPA), wariant 1 (wytyczne) będzie obejmował zapewnienie dodatkowych wytycznych dla państw członkowskich bez zwiększania obciążenia administracyjnego, przy czym jego skuteczność będzie zależeć od stopnia wykorzystania tych wytycznych. Wariant 2 (wsparcie finansowe na stosowanie PPA dla małych i średnich przedsiębiorstw) będzie miało pozytywny wpływ na wdrażanie odnawialnych źródeł energii i europejską gospodarkę. Wariant 3 (umocnienie środków regulacyjnych dotyczących PPA) wiązałby się z nałożeniem dodatkowego obciążenia na państwa członkowskie związanego z koniecznością usunięcia wszelkich nadmiernych barier, ale mógłby zapewnić wyższy poziom pewności dla producentów i konsumentów odnawialnej energii elektrycznej. Rozwiązaniem preferowanym jest połączenie wariantu 1 i 2.

Jeżeli chodzi o **współpracę transgraniczną**, wariant 1 (aktualizacja wytycznych Komisji) sam w sobie nie byłby bardzo skuteczny, natomiast wariant 2 (obowiązek przetestowania współpracy transgranicznej przez państwa członkowskie w ciągu kolejnych 3 lat) wykazuje umiarkowaną skuteczność. Chociaż wariant 3 (obowiązkowe częściowe otwarcie systemów wsparcia) i wariant 4 (większe wykorzystanie mechanizmu finansowania energii ze źródeł odnawialnych) byłyby bardzo skuteczne, oczekuje się, że wariant 2 będzie łatwiejszy do zaakceptowania z politycznego punktu widzenia, i dlatego jest to wariant preferowany.

Jeżeli chodzi o promowanie **energii morskiej**, zważywszy na wiążący charakter wariantu 1 (wspólne planowanie), bardzo skutecznym rozwiązaniem byłoby zapewnienie wyznaczania i realizacji celów w podziale na poszczególne baseny morskie. Wariant 2 (wprowadzenie pojedynczych punktów kontaktowych na potrzeby wydawania zezwoleń w poszczególnych basenach morskich) może skutecznie przyczynić się do usprawnienia procesu wydawania zezwoleń w kontekście transgranicznych projektów dotyczących morskich odnawialnych zasobów energii. Preferowanym rozwiązaniem jest połączenie obydwu tych wariantów.

Jeżeli chodzi o **przemysł**, wariant 0 (brak zmian) prawdopodobnie nie przyczyni się do zwiększenia udziału zużycia energii odnawialnej w sektorze przemysłu, co poważnie zagrozi możliwości realizacji celu zakładającego redukcję emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. i osiągnięcia neutralności klimatycznej w 2050 r. Wariant 1 (wprowadzenie kryterium korzystania z energii odnawialnej w audytach wymaganych zgodnie z dyrektywą w sprawie efektywności energetycznej) zapewniłby podmiotom przemysłowym możliwość skutecznego zaznajomienia się z istniejącymi, racjonalnymi pod względem kosztów rozwiązaniami w zakresie przechodzenia na energię odnawialną, bez nakładania jakichkolwiek obciążeń administracyjnych i przy zachowaniu spójności z obowiązującymi przepisami. Wariant 2 (opatrywanie produktów przemysłowych w niektórych sektorach etykietami wskazującymi, że dany produkt wytworzono przy wykorzystaniu energii odnawialnej) zapewnia możliwość skutecznego utworzenia jednolitego i spójnego rynku dla przedsiębiorstw wprowadzających do obrotu produkty i usługi wytwarzane przy wykorzystaniu energii odnawialnej. Wszelkie obowiązkowe etykiety należałoby zaprojektować w taki sposób, aby zapewnić ich zgodność z zasadami WTO. Warianty 1 i 2 uzupełniałyby się wzajemnie i stanowiłyby najskuteczniejsze warianty w przypadku ich zrealizowania przy zapewnieniu jednoczesnego osiągnięcia orientacyjnego celu dotyczącego stosowania energii odnawialnej w przemyśle.

Ogólnie rzecz biorąc, wdrożenie wariantów strategicznych będzie wiązało się z korzyściami gospodarczymi, środowiskowymi i społecznymi. Zwiększenie stopnia wykorzystania energii odnawialnej – w szczególności energii z morskich źródeł odnawialnych – pozwoliłoby

stworzyć bezpieczniejszy, mniej zależny od przywozu system energetyczny UE. Zmiana REDII prawdopodobnie wywrze pozytywny wpływ na wzrost gospodarczy i inwestycje, przyczyniając się do utworzenia wysokiej jakości miejsc pracy, ograniczenia przywozu paliw kopalnych i zmniejszenia kosztów energii dla konsumentów i przedsiębiorstw. Przyjmuje się, że wiele spośród wariantów strategicznych doprowadzi do utworzenia miejsc pracy, zgodnie z przewidywaną ekologiczną i cyfrową odbudową gospodarki. Oczekuje się pozytywnego wpływu na zatrudnienie, zwłaszcza w sektorach powiązanych z energią odnawialną, przejawiającego się wzrostem zatrudnienia i podniesieniem poziomu umiejętności w sektorach budowlanym i dostaw energii, a także zmianą struktury zatrudnienia w poszczególnych sektorach. Każde euro zainwestowane w energię odnawialną przyczynia się do utworzenia niemal o 70 % więcej miejsc pracy niż analogiczna kwota zainwestowana w paliwa kopalne, przy czym sektor energii fotowoltaicznej tworzy ponad dwa razy więcej miejsc pracy na jednostkę produkcji energii elektrycznej w porównaniu z węglem lub gazem ziemnym. Zwiększenie stopnia wykorzystania energii ze zrównoważonych źródeł odnawialnych, uwzględniając energię z wodoru odnawialnego, doprowadziłoby do obniżenia emisji gazów cieplarnianych. Zastąpienie paliw kopalnych zmniejszy również ilość zanieczyszczeń powietrza i będzie miało korzystny wpływ na zdrowie. Elektryfikacja transportu drogowego bazująca na energii odnawialnej wywarłaby korzystny wpływ w szczególności na poziom zanieczyszczenia powietrza w miastach, natomiast np. elektryfikacja ogrzewania w budynkach przyczyniłaby się znacząco do obniżenia emisji gazów cieplarnianych i emisji innych zanieczyszczeń powietrza generowanych przez europejski zasób budowlany, który obecnie w znacznym stopniu opiera się na paliwach kopalnych. Jakość powietrza w miastach poprawi się m.in. dzięki systemom grzewczym wykorzystującym źródła odnawialne, w szczególności jeżeli chodzi o systemy ciepłownicze w miastach. Zaostrzenie kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących bioenergii odbije się korzystnie na różnorodności biologicznej. Może to doprowadzić do zmniejszenia przywozu paliw z biomasy spoza UE, ponieważ państwa trzecie, które nie będą skłonne przestrzegać tych kryteriów, będą przekierowywały swój eksport do państw nienależących do UE.

Zmiana REDII pociągnie za sobą głównie skutki o charakterze praktycznym dla administracji publicznych państw członkowskich z uwagi na konieczność osiągnięcia zwiększonych (wiążących) celów, które trzeba będzie odpowiednio realizować i monitorować. Inne działania, do podejmowania których administracja publiczna będzie zobowiązana, obejmują promowanie działań przyczyniających się do upowszechniania energii odnawialnej przekazywanej za pośrednictwem szeregu nośników.

- Sprawność regulacyjna i uproszczenie

W latach 2014–2016 przeprowadzono ocenę dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii w kontekście programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT). Biorąc pod uwagę fakt, że dyrektywę REDII przyjęto stosunkowo niedawno, zakres proponowanej zmiany ogranicza się do tego, co uznaje się za konieczne, aby przyczynić się w racjonalny pod względem kosztów sposób do zrealizowania ambitnych celów klimatycznych Unii na 2030 r., dlatego też nie stanowi on pełnego przeglądu dyrektywy. W ocenie skutków określono możliwości uproszczenia prawodawstwa i obniżenia kosztów regulacyjnych.

Nie przewiduje się żadnych zmian w systemie monitorowania zgodności z przepisami.

Zwiększenie stopnia wykorzystania energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia i w sektorze budowlanym będzie wiązało się z koniecznością przeprowadzenia prac budowlanych/renowacji, co doprowadzi do wzrostu zatrudnienia w tych sektorach. Małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) stanowią do 95 % przedsiębiorstw prowadzących

działalność w sektorze budowlanym, sektorze architektury i sektorze inżynierii lądowej, a zatem przegląd prawdopodobnie wywrze korzystny wpływ na MŚP. Wytyczne i wsparcie finansowe dotyczące umów zakupu energii elektrycznej będą stanowiły pomoc dla MŚP, które nie dysponują zasobami niezbędnymi do poradzenia sobie ze złożonymi umowami. Bardziej rygorystyczne kryteria dotyczące biomasy leśnej mogą doprowadzić do wzrostu kosztów i obciążeń administracyjnych dla małych i średnich podmiotów gospodarczych.

Aby zapewnić uczciwą konkurencję na jednolitym rynku, wszystkie podmioty gospodarcze powinny podlegać tym samym przepisom. We wniosku jako takim nie przewidziano żadnych zwolnień dla MŚP ani dla mikroprzedsiębiorstw poza ustanowieniem uproszczonych mechanizmów weryfikacji dla małych instalacji wytwarzających energię elektryczną. Przewidywane skutki gospodarcze prawdopodobnie okażą się jednak również korzystne dla MŚP, ponieważ to właśnie MŚP zarządzają większością łańcucha wartości w zakresie wprowadzania technologii związanej z energią odnawialną, w szczególności jeżeli chodzi o energię fotowoltaiczną.

Prawa podstawowe

Jeżeli chodzi o spójność z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, nadrzędnym celem przedmiotowego przeglądu jest zwiększenie korzystania z energii odnawialnej i ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – cel ten jest w pełni zgodny z art. 37 karty, który stanowi, że wysoki poziom ochrony środowiska i poprawa jego jakości muszą być zintegrowane z politykami Unii i zapewnione zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Niniejszy wniosek zmienia dyrektywę w sprawie korzystania z energii odnawialnej; szacuje się zatem, że jego skutki i koszty administracyjne będą umiarkowane, gdyż istnieje już większość niezbędnych struktur i przepisów. Wniosek nie wiąże się z żadnymi dodatkowymi obciążeniami dla budżetu UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Po przyjęciu niniejszej zmienionej dyrektywy przez współprawodawców, w okresie transpozycji Komisja podejmie następujące działania w celu ułatwienia jej transpozycji:

– sporządzenie projektu tabeli korelacji służącej jako lista kontrolna transpozycji zarówno dla państw członkowskich, jak i dla Komisji;

– organizacja spotkań z ekspertami z państw członkowskich odpowiedzialnymi za transpozycję poszczególnych części dyrektywy w celu omówienia sposobu transpozycji i rozwiania wątpliwości w kontekście wspólnych działań wspierających odnawialne źródła energii albo w formie komitetu;

– zapewnienie spotkań dwustronnych i rozmów telefonicznych między państwami członkowskimi w przypadku szczegółowych pytań dotyczących transpozycji dyrektywy.

Po upływie terminu transpozycji Komisja przeprowadzi kompleksową ocenę, by stwierdzić, czy państwa członkowskie dokonały pełnej i prawidłowej transpozycji dyrektywy.

Rozporządzeniem (UE) 2018/1999 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu ustanowiono zintegrowane ramy planowania, monitorowania i sprawozdawczości w zakresie energii i klimatu, aby monitorować postępy w realizacji celów klimatycznych i energetycznych zgodnie z wymogami przejrzystości określonymi w porozumieniu paryskim. Do końca 2019 r. państwa członkowskie miały przedłożyć Komisji zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu, obejmujące wszystkie pięć wymiarów unii energetycznej na lata 2021–2030. Począwszy od 2023 r. państwa członkowskie zobowiązane są co dwa lata składać sprawozdania z postępów w realizacji planów, a ponadto do dnia 30 czerwca 2023 r. muszą powiadomić Komisję o swoich projektach aktualizacji planów, przy czym ostateczne aktualizacje mają być gotowe do dnia 30 czerwca 2024 r. Aktualizacja taka, która miałaby zostać przeprowadzona w 2024 r., obejmowałaby zaplanowanie obowiązków związanych z wszelkimi nowymi celami uzgodnionymi w ramach przeglądu REDII. Żadne dodatkowe wymogi w zakresie planowania i sprawozdawczości wprowadzone w niniejszym wniosku nie doprowadzą do utworzenia nowego systemu planowania i sprawozdawczości, ale będą podlegały istniejącym ramom planowania i sprawozdawczości ustanowionym w rozporządzeniu (UE) 2018/1999. Przyszły przegląd rozporządzenia w sprawie zarządzania unią energetyczną byłby okazją do skonsolidowania tych wymogów w zakresie sprawozdawczości.

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

W związku z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Komisja/Belgia (sprawa C-543/17) państwa członkowskie muszą dołączyć do swoich zgłoszeń krajowych środków transpozycji wystarczająco jasne i precyzyjne informacje wskazujące, które przepisy prawa krajowego stanowią transpozycję których przepisów dyrektywy. Informacje te muszą być podane dla każdego zobowiązania, nie tylko na „poziomie artykułu". Jeżeli państwa członkowskie wywiążą się z tego zobowiązania, co do zasady nie będą zobowiązane do przesyłania Komisji dokumentów wyjaśniających dotyczących transpozycji.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Najważniejsze przepisy wprowadzające istotne zmiany w dyrektywie (WE) 2018/2001 lub nowe elementy:

Na mocy art. 1 ust. 1 zmienia się art. 2 REDII, modyfikując definicję paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego i definicję wartości standardowej oraz dodając nowe definicje wysokiej jakości drewna okrągłego, paliw odnawialnych, obszaru rynkowego, inteligentnego systemu pomiarowego, punktu ładowania, uczestnika rynku, rynku energii elektrycznej, baterii do użytku domowego, akumulatora pojazdów elektrycznych, baterii przemysłowej, stanu zdrowia baterii, jej poziomu naładowania, wartości zadanej mocy, inteligentnego ładowania, organu regulacyjnego, ładowania dwukierunkowego, punku ładowania o normalnej mocy, przemysłu, celów innych niż energetyczne, plantacji leśnej i lasu zasadzonego przez człowieka.

Na mocy art. 1 ust. 2 zmienia się art. 3 ust. 1 REDII, wprowadzając zaktualizowaną wartość pośrednią UE na 2030 r. wynoszącą co najmniej 40 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto Unii w 2030 r. Zmienia się również art. 3 ust. 3 REDII, aby podkreślić zobowiązanie do ograniczania do minimum ryzyka niepotrzebnych zakłóceń na rynku wynikających z systemów wsparcia oraz aby uniknąć wspierania pewnych surowców do produkcji energii zgodnie z zasadą wykorzystania kaskadowego. Wprowadzono w nim również

zobowiązanie do stopniowego wycofywania – z pewnymi wyjątkami – wsparcia na rzecz produkcji energii elektrycznej z biomasy od 2026 r. Ponadto art. 1 ust. 2 dodaje nowy ustęp dotyczący elektryfikacji, aby ułatwić państwom członkowskim osiągnięcie ich wkładów krajowych.

Na mocy art. 1 ust. 3 zmienia się art. 7 REDII, wprowadzając zaktualizowaną metodę obliczania udziału energii odnawialnej, zgodnie z którą (i) energię z paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego należy uwzględnić w sektorze, w którym jest ona zużywana (sektor energii elektrycznej, sektor ogrzewania i chłodzenia lub sektor transportu) oraz (ii) odnawialnej energii elektrycznej wykorzystywanej do produkcji paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego nie uwzględnia się w obliczeniach końcowego zużycia energii elektrycznej brutto ze źródeł odnawialnych w państwie członkowskim.

Na mocy art. 1 ust. 4 zmienia się art. 9 ust. 1 REDII, dodając dodatkowy ustęp dotyczący zobowiązania państw członkowskich do wdrożenia transgranicznego projektu pilotażowego w terminie 3 lat, i uzupełnia się art. 9 ust. 7 o dodatkowy ustęp poświęcony wspólnemu sporządzaniu planów w zakresie energii morskiej dla poszczególnych basenów morskich, zgodnie z którym państwa członkowskie są zobowiązane do wspólnego ustalania oraz do wyrażenia zgody na współpracę w kwestii ilości wytwarzanej energii z morskich źródeł odnawialnych, która powinna być generowana w każdym basenie morskim do 2050 r., a także do wyznaczenia etapów pośrednich na 2030 i 2040 r.

Na mocy art. 1 ust. 5 zmienia się art. 15 REDII, skreślając ust. 4–7 dotyczące budynków, które przeniesiono do nowego art. 15a, aktualizując odniesienia do norm, zaostrzając przepis dotyczący umów zakupu odnawialnej energii elektrycznej i dodając klauzulę nakładającą obowiązek dokonania przeglądu procedur administracyjnych po upływie roku od dnia wejścia niniejszej dyrektywy zmieniającej w życie.

Na mocy art. 1 ust. 6 dodaje się nowy art. 15a dotyczący zwiększania roli energii odnawialnej i umożliwiający podejmowanie działań przyczyniających się do zwiększania roli ogrzewania i chłodzenia w budynkach. W tym nowym artykule wyznaczono nowy orientacyjny unijny cel, zgodnie z którym udział energii odnawialnej w budynkach ma wynosić 49 % do 2030 r., oraz zamieszczono odniesienie do nowej definicji „efektywnego systemu ciepłowniczego i chłodniczego”, która zostanie dodana do wersji przekształconej dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej, co stanowi jeden ze sposobów zapewnienia możliwości osiągnięcia minimalnego poziomu OZE w nowych budynkach i w budynkach poddawanych generalnemu remontowi. Wspomniany artykuł dostosowuje brzmienie ustępów art. 15 REDII dotyczących budynków w taki sposób, aby powiązać je z dążeniem do osiągnięcia orientacyjnych celów w zakresie OZE oraz aby promować szybkie przechodzenie z systemów ogrzewania bazujących na paliwach kopalnych na OZE, a także aby zapewnić spójność z dyrektywą w sprawie charakterystyki energetycznej budynków.

Na mocy art. 1 ust. 7 zmienia się art. 18 ust. 3 REDII, dostosowując ustępy dotyczące wymogów w zakresie kwalifikacji instalatora i jego certyfikacji, aby rozwiązać problem niedoboru instalatorów systemów ciepłowniczych wykorzystujących odnawialne źródła energii, który jest czynnikiem „hamującym” proces stopniowego

wycofywania systemów bazujących na paliwach kopalnych. Ustępem tym skreśla się również wykaz konkretnych rodzajów technologii ciepłowniczych wykorzystujących odnawialne źródła energii i zastępuje się go ogólnym odniesieniem do systemów ciepłowniczych wykorzystujących OZE. Na mocy tego ustępu zmienia się art. 18 ust. 4 REDII, zobowiązując państwa członkowskie do ustanowienia środków zachęcających do udziału w programach szkoleń. Przewidzianą w poprzedniej wersji dyrektywy możliwość publicznego udostępnienia przez państwa członkowskie wykazu instalatorów kwalifikowanych przekształcono w wymóg.

Na mocy art. 1 ust. 8 zmienia się art. 19 ust. 2 i 8 REDII, aby pozbawić państwa członkowskie możliwości nie wydawania gwarancji pochodzenia producentowi otrzymującemu wsparcie finansowe, co służy dostosowaniu treści tych ustępów do wprowadzonych w art. 15 zmian związanych z umowami zakupu energii elektrycznej.

Na mocy art. 1 ust. 9 zmienia się art. 20 ust. 3 REDII, aby rozszerzyć zakres integracji systemu energetycznego między systemami lokalnych sieci ciepłowniczych i chłodniczych a innymi sieciami energetycznymi poprzez zobowiązanie państw członkowskich – w stosownych przypadkach – do opracowania wydajnych lokalnych sieci ciepłowniczych i chłodniczych w celu promowania korzystania z energii cieplnej i chłodniczej pochodzącej z OZE.

Na mocy art. 1 ust. 10 w REDII dodaje się art. 20a służący ułatwianiu integracji systemu odnawialnej energii elektrycznej za pomocą następujących środków:

- operator systemu przesyłowego i operatorzy systemu dystrybucyjnego muszą udostępniać informacje na temat udziału OZE i zawartości gazów cieplarnianych w dostarczanej przez siebie energii elektrycznej, aby zapewnić przejrzystość i dostarczyć dodatkowych informacji podmiotom działającym na rynku energii elektrycznej, koncentratorom, konsumentom i użytkownikom końcowym;
- producenci baterii są zobowiązani zapewnić właścicielom baterii oraz osobom trzecim działającym w ich imieniu dostęp do informacji na temat pojemności baterii, jej stanu zdrowia, poziomu naładowania oraz wartości zadanej mocy;
- państwa członkowskie zapewniają funkcję inteligentnego ładowania w niedostępnych publicznie punktach ładowania o normalnej mocy z uwagi na ich znaczenie w procesie integracji systemu energetycznego;
- państwa członkowskie zapewniają, aby przepisy regulacyjne dotyczące korzystania z aktywów związanych z magazynowaniem i bilansowaniem energii nie dyskryminowały mniejszych ani mobilnych systemów magazynowania, jeżeli chodzi o ich udział w rynku usług w zakresie elastyczności, bilansowania i magazynowania.

Na mocy art. 1 ust. 11 w REDII dodaje się nowy art. 22a dotyczący zwiększania roli energii odnawialnej w przemyśle, wyznaczający orientacyjny cel zakładający średni roczny wzrost udziału energii odnawialnej o 1,1 punktu procentowego oraz wiążący cel dotyczący zapewnienia 50 % udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego wykorzystywanych w charakterze surowca lub nośnika energii. We wspomnianym artykule ustanawia się również wymóg, aby na etykiecie ekologicznej produktów przemysłowych wskazywać odsetek energii odnawialnej wykorzystanej do ich wytworzenia zgodnie ze wspólną ogólnounijną metodyką.

Na mocy art. 1 ust. 12 zmienia się art. 23 ust. 1 REDII w taki sposób, aby przekształcić cel zakładający roczny wzrost udziału energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia o 1,1 punktu procentowego w wiążący poziom bazowy, oraz dodaje się w nim dodatkowy ustęp zobowiązujący państwa członkowskie do przeprowadzania oceny swojego potencjału pod względem energii ze źródeł odnawialnych i wykorzystania ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w sektorze ogrzewania i chłodzenia. Zmienia się również art. 23 ust. 4 REDII, wprowadzając w nim rozszerzony zestaw środków ułatwiających państwom członkowskim osiągnięcie celu wyznaczonego dla sektora ogrzewania i chłodzenia. Zaostrza się również przepisy tego ustępu w ten sposób, że zobowiązuje się państwa członkowskie do zapewnienia – a nie dążenia do zapewnienia – dostępności tych środków dla wszystkich konsumentów, zwłaszcza gospodarstw domowych o niskich dochodach lub gospodarstw domowych znajdujących się w trudnej sytuacji, które w przeciwnym wypadku nie dysponowałyby wystarczającymi nakładami kapitałowy, by korzystać z tych środków.

Na mocy art. 1 ust. 13 zmienia się art. 24 ust. 1 REDII, aktualizując ustęp dotyczący informacji na temat udziału energii odnawialnej w systemach ciepłowniczych i chłodniczych. Na mocy art. 1 ust. 13 zmienia się również art. 24 ust. 4 REDII, aktualizując ustęp dotyczący zwiększenia docelowego udziału energii ze źródeł odnawialnych oraz z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w systemach ciepłowniczych i chłodniczych z 1 punktu procentowego do 2,1 punktu procentowego oraz dodając nowy ustęp rozszerzający prawo osoby trzeciej do uzyskania dostępu do systemów ciepłowniczych lub chłodniczych w taki sposób, aby uwzględnić systemy powyżej 25 MWth w sytuacjach, w których jest to zasadne. Na mocy art. 1 ust. 13 zmienia się art. 24 ust. 5 REDII, aktualizując ten ustęp poprzez uwzględnienie odniesienia do nowej definicji efektywnego systemu ciepłowniczego (która ma zostać dodana w wersji przekształconej dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej) i poprzez nałożenie na państwa członkowskie zobowiązania do ustanowienia mechanizmu służącego do radzenia sobie z przypadkami nieuzasadnionej odmowy udzielenia osobie trzeciej dostępu do systemu. W art. 24 ust. 6 REDII wprowadza się zmiany polegające na dodaniu nowego ustępu dotyczącego ram służących usprawnieniu współpracy między podmiotami korzystającymi z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego. Na mocy art. 1 ust. 13 zmienia się art. 24 ust. 8 REDII, aktualizując akapity zobowiązujące operatorów systemu dystrybucyjnego do przeprowadzania co każde 4 lata oceny potencjału systemów ogrzewania lub chłodzenia pod względem zapewnienia usługi bilansującej i innych usług systemowych. W art. 24 ust. 9 REDII wprowadza się zmiany polegające na zaktualizowaniu ustępu dotyczącego spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku zapewnienia jasnego, publicznie dostępnego określenia praw konsumentów i zasad eksploatacji systemów ciepłowniczych i chłodniczych zgodnie ze zmienionymi przepisami oraz egzekwowania tych praw i zasad przez właściwy organ. W art. 24 ust. 10 REDII wprowadza się zmiany polegające na zaktualizowaniu tego ustępu poprzez skorygowanie odniesień i uwzględnienie nowej definicji efektywnego systemu ciepłowniczego (która ma zostać dodana w wersji przekształconej dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej).

Na mocy art. 1 ust. 14 zmienia się art. 25 ust. 1 REDII poprzez zwiększenie poziomu ambicji w obszarze odnawialnych źródeł energii w transporcie poprzez wyznaczenie celu zakładającego redukcję intensywności emisji gazów cieplarnianych o 13 %, podwyższenie cząstkowego celu dotyczącego zaawansowanych biopaliw z poziomu

co najmniej 0,2 % w 2022 r. do poziomu 0,5 % w 2025 r. i 2,2 % w 2030 r. oraz ustanowienie cząstkowego celu zakładającego osiągnięcie udziału RFNBO na poziomie 2,6 %. Na mocy art. 1 ust. 14 wprowadza się również mechanizm przyznawania jednostek emisji służący promowaniu elektromobilności, w ramach którego podmioty gospodarcze dostarczające odnawialną energię elektryczną na potrzeby pojazdów elektrycznych za pośrednictwem publicznych stacji ładowania będą otrzymywały jednostki emisji, które będą mogły następnie odsprzedawać dostawcom paliw; dostawcy paliw mogą korzystać z tych jednostek, aby wywiązać się ze zobowiązania spoczywającego na nich jako na dostawcach paliw.

Na mocy art. 1 ust. 15 zmienia się art. 26 REDII, aby odzwierciedlić cel dotyczący intensywności emisji gazów cieplarnianych wyznaczony dla sektora transportu.

Na mocy art. 1 ust. 16 zmienia się art. 27 ust. 1 REDII poprzez ustanowienie zasad obliczania zarówno redukcji intensywności emisji gazów cieplarnianych z paliw uzyskanej dzięki korzystaniu z odnawialnych źródeł energii w sektorze transportu, jak i celów dotyczących zaawansowanych biopaliw i biogazu oraz paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego. Na mocy art. 1 ust. 16 uchyla się art. 27 ust. 2 REDII, aby usunąć mnożniki powiązane z określonymi paliwami odnawialnymi i odnawialną energią elektryczną wykorzystywanymi w sektorze transportu. Na mocy art. 1 ust. 16 zmienia się art. 27 ust. 3 REDII, aby skreślić przepisy dotyczące ram dodatkowości dla energii elektrycznej w sektorze transportu i zapewnić obowiązywanie przepisów dotyczących dokonywania obliczeń w zakresie paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego wytwarzanych z energii elektrycznej niezależnie od sektora, w którym używa się tych paliw.

Na mocy art. 1 ust. 17 zmienia się art. 28, skreślając ustępy dotyczące unijnej bazy danych, do której zastosowanie mają obecnie przepisy art. 31 lit. a), oraz skreślając zawarty w ust. 5 przepis dotyczący uprawnienia do przyjęcia aktu delegowanego określającego metodykę oceny ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikającego ze stosowania paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego oraz pochodzących z recyklingu paliw węglowych, ponieważ kwestie te zostały obecnie uregulowane w art. 1 ust. 20.

Na mocy art. 1 ust. 18 zmienia się art. 29 ust. 1, 3, 4, 5 i 6 REDII, aktualizując wspomniane ustępy poprzez ukierunkowane zaostrzenie aktualnych kryteriów zrównoważonego rozwoju poprzez zastosowanie obowiązujących kryteriów dotyczących terenów przeznaczonych do produkcji biomasy rolniczej (np. obszarów wyłączonych) również w odniesieniu do biomasy leśnej (uwzględniając lasy pierwotne o wysokim stopniu różnorodności i torfowiska). Wspomniane zaostrzone kryteria mają zastosowanie do małych instalacji wytwarzających ciepło i energię elektryczną z biomasy, których łączna nominalna moc cieplna nie przekracza 5 MW. Na mocy art. 1 ust. 18 zmienia się art. 29 ust. 10 REDII, aktualizując ten ustęp poprzez rozszerzenie obowiązujących progów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla produkcji energii elektrycznej, energii cieplnej i energii chłodniczej z paliw z biomasy również na istniejące instalacje (a nie tylko na nowe instalacje). Na mocy art. 1 ust. 18 do art. 29 ust. 6 REDII dodaje się dodatkowe elementy służące ograniczeniu do minimum negatywnego wpływu pozyskiwania biomasy na jakość gleby i różnorodności biologicznej.

Na mocy art. 1 ust. 19 dodaje się nowy art. 29a dotyczący kryteriów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego (RFNBO) oraz pochodzących z recyklingu paliw węglowych, zgodnie z którymi energia z RFNBO może zostać zaliczona na poczet osiągnięcia celów wyznaczonych w niniejszej dyrektywie wyłącznie wówczas, gdy skala ograniczenia emisji gazów cieplarnianych z tego tytułu wynosi co najmniej 70 %; podobnie energię z pochodzących z recyklingu paliw węglowych można zaliczyć na poczet osiągnięcia celu w dziedzinie transportu wyłącznie wówczas, gdy skala ograniczenia emisji gazów cieplarnianych z tego tytułu wynosi co najmniej 70 %.

Na mocy art. 1 ust. 20 zmienia się art. 30 REDII, aby dostosować jego treść do zmian wprowadzonych w art. 29a i 31a. Na mocy tego ustępu wprowadza się również uproszczony mechanizm weryfikacji dla instalacji o mocy od 5 do 10 MW.

Na mocy art. 1 ust. 21 uchyla się art. 31 ust. 2, 3 i 4 REDII, które to przepisy regulowały kwestie związane z możliwością stosowania regionalnych wartości uprawy, aby zapewnić lepsze promowanie podejmowanych przez poszczególnych producentów starań na rzecz ograniczenia intensywności emisji gazów cieplarnianych z surowców.

Na mocy art. 1 ust. 22 wprowadza się nowy art. 31a REDII regulujący kwestie dotyczące unijnej bazy danych i rozszerzający jej zakres w taki sposób, aby mogła obejmować również paliwa inne niż stosowane w sektorze transportu. Zapewni to możliwość śledzenia ciekłych i gazowych paliw odnawialnych oraz pochodzących z recyklingu paliw węglowych, a także emisji gazów cieplarnianych generowanych w całym cyklu życia tych paliw. Baza danych to narzędzie monitorowania i sprawozdawczości, w którym dostawcy paliw muszą wprowadzać informacje niezbędne do zweryfikowania, czy wywiązali się oni z obowiązku spoczywającego na nich zgodnie z art. 25.

Na mocy art. 2 zmienia się rozporządzenie (UE) 2018/1999, aby zmienić wyznaczony w nim ogólnounijny wiążący cel polegający na osiągnięciu co najmniej 32 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w zużyciu energii w Unii w roku 2030 na „wiążący unijny cel na 2030 r. dotyczący energii odnawialnej, o którym mowa w art. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001”. Na mocy tego artykułu nie zmienia się żadnych innych kluczowych elementów rozporządzenia (UE) 2018/1999 takich jak cel dotyczący 15 % elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych, który pozostaje kluczowy w kontekście integracji odnawialnych źródeł energii.

Na mocy art. 3 zmienia się dyrektywę 98/70/WE, aby uniknąć dublowania wymogów regulacyjnych dotyczących celów w zakresie obniżania emisyjności paliw transportowych oraz aby dostosować tę dyrektywę do dyrektywy (UE) 2018/2001, m.in. jeżeli chodzi o obowiązki dotyczące redukcji emisji gazów cieplarnianych i wykorzystania biopaliw.

W art. 4 zawarto postanowienia przejściowe dotyczące obowiązków sprawozdawczych przewidzianych w dyrektywie 98/70/WE, aby zagwarantować, że dane gromadzone i zgłaszane zgodnie z artykułami dyrektywy 98/70/WE, które uchyla się na mocy art. 3 ust. 4 niniejszej dyrektywy, będą przekazywane Komisji.

W art. 5 zawarto przepisy dotyczące transpozycji.

Na mocy art. 6 uchyla się dyrektywę Rady (UE) 2015/652.

Art. 7 dotyczy wejścia w życie.

2021/0218 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 i dyrektywę 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do promowania energii ze źródeł odnawialnych oraz uchylająca dyrektywę Rady (UE) 2015/652

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 i art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[3],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[4],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W Europejskim Zielonym Ładzie[5] wyznaczono cel zakładający osiągnięcie neutralności klimatycznej przez Unię w 2050 r. w sposób, który przyczyni się do ożywienia europejskiej gospodarki, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. Osiągnięcie tego celu oraz wyznaczonego w Planie w zakresie celów klimatycznych na 2030 r.[6] celu zakładającego obniżenie emisji gazów cieplarnianych o 55 % do 2030 r., który został zatwierdzony zarówno przez Parlament Europejski[7], jak i przez Radę Europejską[8], wiąże się z koniecznością dokonania transformacji energetycznej i znacznego zwiększenia udziału odnawialnych źródeł energii w zintegrowanym systemie energetycznym.

(2) Zważywszy na fakt, że sektor energetyczny odpowiada za ponad 75 % całkowitych emisji gazów cieplarnianych w Unii, energia odnawialna odgrywa kluczową rolę we wdrażaniu Europejskiego Zielonego Ładu oraz w dążeniu do osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. Dzięki ograniczaniu wspomnianych emisji gazów cieplarnianych energia odnawialna wnosi również wkład w przezwyciężanie wyzwań środowiskowych takich jak utrata różnorodności biologicznej.

---

3 Dz.U. C […] z […], s. […].

4 Dz.U. C […] z […], s. […].

5 Komunikat Komisji COM(2019) 640 final z 11.12.2019 „Europejski Zielony Ład”.

6 Komunikat Komisji COM(2020) 562 final z 17.9.2020 „Ambitniejszy cel klimatyczny Europy do 2030 r. Inwestowanie w przyszłość neutralną dla klimatu z korzyścią dla obywateli”.

7 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu (2019/2956(RSP)).

8 Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 11 grudnia 2020 r., https://www.consilium.europa.eu/media/47337/1011-12-20-euco-conclusions-pl.pdf

(3) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001[9] ustanowiono wiążący cel dotyczący osiągnięcia co najmniej 32 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto na poziomie Unii do 2030 r. W ramach planu w zakresie celów klimatycznych udział energii odnawialnej w końcowym zużyciu energii brutto musiałby zwiększyć się do 40 % do 2030 r., aby można było osiągnąć unijny cel dotyczący redukcji emisji gazów cieplarnianych[10]. Dlatego też należy podwyższyć cel ustanowiony w art. 3 tej dyrektywy.

(4) Coraz powszechniej uznaje się potrzebę dostosowania polityki w zakresie bioenergii do zasady kaskadowego wykorzystania biomasy[11], aby zapewnić sprawiedliwy dostęp do rynku surowca do produkcji biomasy w celu wypracowania innowacyjnych, opartych na biomasie rozwiązań o wysokiej wartości dodanej oraz przejścia na zrównoważoną biogospodarkę o obiegu zamkniętym. Opracowując systemy wsparcia na rzecz bioenergii, państwa członkowskie powinny zatem wziąć pod uwagę dostępną zrównoważoną podaż biomasy do zastosowań energetycznych i nieenergetycznych oraz konieczność zachowania krajowych leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla i ekosystemów, a także należycie uwzględnić zasady gospodarki o obiegu zamkniętym, zasadę kaskadowego wykorzystania biomasy oraz hierarchię postępowania z odpadami ustanowioną w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE[12]. W związku z tym nie powinny wspierać produkcji energii z kłód tartacznych, kłód skrawanych, pniaków i korzeni oraz unikać promowania korzystania z wysokiej jakości drewna okrągłego do celów energetycznych poza ściśle określonymi okolicznościami. Zgodnie z zasadą wykorzystania kaskadowego biomasa drzewna powinna być wykorzystywana stosownie do jej najwyższej ekonomicznej i środowiskowej wartości dodanej zgodnie z następującą hierarchią priorytetów: 1) produkty drewnopochodne, 2) przedłużanie ich cyklu życia, 3) ponowne użycie, 4) recykling, 5) bioenergia i 6) trwałe składowanie. W przypadku gdy żadne inne zastosowanie biomasy drzewnej nie jest ekonomicznie opłacalne lub właściwe pod względem środowiskowym, odzysk energii pomaga ograniczyć produkcję energii ze źródeł nieodnawialnych. Systemy wsparcia państw członkowskich na rzecz bioenergii powinny zatem koncentrować się na surowcach, w przypadku których odnotowuje się niewielką konkurencję rynkową z sektorami materiałowymi i których pozyskiwanie uznaje się za korzystne zarówno dla klimatu, jak i dla różnorodności biologicznej, aby unikać negatywnych zachęt do podążania ścieżkami niezrównoważonej bioenergii, na co zwrócono uwagę

---

9 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82.

10 Pkt 3 komunikatu Komisji COM(2020) 562 final z 17.9.2020 „Ambitniejszy cel klimatyczny Europy do 2030 r. Inwestowanie w przyszłość neutralną dla klimatu z korzyścią dla obywateli".

11 Celem zasady wykorzystania kaskadowego jest zapewnienie efektywnego gospodarowania zasobami biomasy poprzez priorytetowe traktowanie wykorzystania biomasy do celów energetycznych w każdym przypadku, gdy to możliwe, zwiększając tym samym ilość biomasy dostępnej w ramach systemu. Zgodnie z zasadą wykorzystania kaskadowego biomasa drzewna powinna być wykorzystywana stosownie do jej najwyższej ekonomicznej i środowiskowej wartości dodanej zgodnie z następującą hierarchią priorytetów: 1) produkty drewnopochodne, 2) przedłużanie ich cyklu życia, 3) ponowne użycie, 4) recykling, 5) bioenergia i 6) trwałe składowanie.

12 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

w sprawozdaniu JRC „The use of woody biomass for energy production in the EU" [Wykorzystywanie biomasy drzewnej do wytwarzania energii w UE][13]. Z drugiej strony, przy ustalaniu dalszych skutków zasady wykorzystania kaskadowego należy uwzględnić specyficzne uwarunkowania krajowe, jakimi kierują się państwa członkowskie przy opracowywaniu swoich systemów wsparcia. Wariant priorytetowy powinien obejmować zapobieganie powstawaniu odpadów, zapewnienie ponownego użycia oraz recykling odpadów. Państwa członkowskie powinny unikać tworzenia systemów wsparcia, które byłyby sprzeczne z celami dotyczącymi postępowania z odpadami i które prowadziłyby do nieefektywnego wykorzystywania odpadów nadających się do recyklingu. Ponadto, aby zapewnić wydajniejsze wykorzystanie bioenergii, począwszy od 2026 r. państwa członkowskie nie powinny udzielać już żadnego wsparcia na rzecz elektrowni wytwarzających jedynie energię elektryczną, chyba że tego rodzaju instalacje znajdują się w regionach o szczególnym statusie w zakresie wykorzystania energii z uwagi na fakt, że odchodzą od paliw kopalnych, lub jeżeli instalacje wykorzystują infrastrukturę wychwytywania i składowania dwutlenku węgla.

(5) Szybki rozwój produkcji odnawialnej energii elektrycznej i jej coraz większa konkurencyjność kosztowa mogą być wykorzystywane do zaspokojenia coraz większej części zapotrzebowania na energię, na przykład dzięki stosowaniu pomp ciepła do ogrzewania pomieszczeń lub w niskotemperaturowych procesach przemysłowych i wykorzystaniu pojazdów elektrycznych do transportu lub pieców elektrycznych w niektórych gałęziach przemysłu. Odnawialną energię elektryczną można również stosować do wytwarzania paliw syntetycznych wykorzystywanych w sektorach transportu, w których trudno jest obniżyć emisyjność, takich jak sektory lotnictwa i transportu morskiego. Ramy elektryfikacji muszą zapewniać możliwość prowadzenia solidnej i efektywnej współpracy i rozszerzenia mechanizmów rynkowych, aby dostosować podaż do popytu w czasie i przestrzeni, stymulować inwestycje w źródła elastyczności i usprawniać proces integrowania dużych udziałów energii uzyskiwanej ze źródeł odnawialnych o zmiennej wydajności. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić, aby wdrażanie rozwiązań w zakresie odnawialnej energii elektrycznej w dalszym ciągu postępowało w tempie odpowiednim dla zaspokojenia rosnącego popytu. W tym celu państwa członkowskie powinny ustanowić ramy uwzględniające zgodne z rynkiem mechanizmy służące usunięciu pozostałych barier, aby zapewnić dostępność bezpiecznych i odpowiednich systemów elektroenergetycznych przystosowanych do wysokiego poziomu energii odnawialnej, a także obiektów magazynowania w pełni zintegrowanych z systemem elektroenergetycznym. Wspomniane ramy muszą w szczególności umożliwiać usunięcie pozostałych barier, uwzględniając bariery niefinansowe takie jak problem związany z faktem, że właściwe organy nie dysponują wystarczającymi zasobami cyfrowymi i ludzkimi, aby przetwarzać coraz większą liczbę wniosków o wydanie zezwolenia.

(6) Przy obliczaniu udziału odnawialnych źródeł energii w państwie członkowskim paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego powinny być uwzględniane w sektorze, w którym są one zużywane (sektory energii

[13] https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC122719

elektrycznej, ogrzewania i chłodzenia lub transportu). Aby uniknąć podwójnego liczenia, nie powinno się uwzględniać się odnawialnej energii elektrycznej zużytej do wyprodukowania tych paliw. Doprowadzi to do zharmonizowania zasad rozliczania tych paliw w całej dyrektywie, niezależnie od tego, czy zalicza się je na poczet osiągnięcia ogólnego celu dotyczącego energii odnawialnej, czy na poczet osiągnięcia jakiegokolwiek celu cząstkowego. Zapewniłoby to również możliwość uwzględnienia faktycznego poziomu zużycia energii, biorąc pod uwagę straty energii ponoszone w procesie produkcji tych paliw. Ponadto pozwoliłoby to uwzględnić w obliczeniach paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego przywożone do Unii i zużywane w Unii.

(7) Współpraca państw członkowskich w dziedzinie promowania energii odnawialnej może przyjąć formę transferów statystycznych, systemów wsparcia lub wspólnych projektów. Współpraca ta zapewnia możliwość racjonalnego pod względem kosztów wdrożenia rozwiązań w zakresie energii odnawialnej w całej Europie i przyczynia się do integracji rynku. Pomimo jej potencjału współpraca ta była prowadzona na bardzo ograniczoną skalę, co prowadziło do uzyskiwania nieoptymalnych wyników, jeżeli chodzi o efektywność zwiększania udziału energii odnawialnej. Państwa członkowskie powinny zatem zostać zobowiązane do przetestowania współpracy w ramach wdrażania projektu pilotażowego. Projekty finansowane z wkładów krajowych w ramach mechanizmu finansowania energii ze źródeł odnawialnych ustanowionego na mocy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1294[14] doprowadziłyby do spełnienia tego zobowiązania w odniesieniu do zaangażowanych państw członkowskich.

(8) W ramach strategii na rzecz energii z morskich źródeł odnawialnych wprowadzono ambitny cel zakładający wygenerowanie 300 GW morskiej energii wiatrowej i 40 GW energii oceanicznej w basenach morskich w całej Unii do 2050 r. Aby zapewnić dokonanie tej radykalnej zmiany, państwa członkowskie będą musiały prowadzić współpracę transgraniczną na poziomie poszczególnych basenów morskich. Państwa członkowskie powinny zatem wspólnie ustalić ilość wytwarzanej energii z morskich źródeł odnawialnych, która ma być generowana w każdym basenie morskim do 2050 r. oraz na etapach pośrednich w 2030 r. i 2040 r. Cele w tym zakresie powinny zostać odzwierciedlone w zaktualizowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu, które zostaną przedłożone w 2023 i 2024 r. na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1999. Ustalając wspomnianą ilość energii, państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę potencjał każdego basenu morskiego w zakresie energii z morskich źródeł odnawialnych, kwestie ochrony środowiska, przystosowania się do zmiany klimatu i innych sposobów wykorzystania morza, a także unijne cele dotyczące obniżania emisyjności. Ponadto państwa członkowskie powinny w coraz większym stopniu brać pod uwagę możliwość włączania energii z morskich źródeł odnawialnych do linii przesyłowych łączących szereg państw członkowskich w formie projektów hybrydowych lub – na późniejszym etapie – w formie sieci o bardziej

[14] Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1294 z dnia 15 września 2020 r. w sprawie unijnego mechanizmu finansowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 303 z 17.9.2020, s. 1).

oczkowym charakterze. Zapewniłoby to możliwość przesyłu energii elektrycznej w różnych kierunkach, maksymalizując tym samym dobrobyt społeczno-ekonomiczny, optymalizując wydatki infrastrukturalne i zapewniające bardziej zrównoważone wykorzystanie morza.

(9) Rynek umów zakupu odnawialnej energii elektrycznej szybko się rozwija i zapewnia alternatywną ścieżkę dostępu do rynku wytwarzania energii odnawialnej, niezależnie od systemów wsparcia stosowanych przez państwa członkowskie lub od prowadzenia sprzedaży bezpośrednio na hurtowym rynku energii elektrycznej. Jednocześnie rynek umów zakupu odnawialnej energii elektrycznej wciąż ogranicza się do niewielkiej liczby państw członkowskich i dużych przedsiębiorstw – w odniesieniu do znacznej części rynku Unii nadal można zaobserwować występowanie poważnych barier administracyjnych, technicznych i finansowych. Wprowadzone w art. 15 środki sprzyjające upowszechnianiu umów zakupu odnawialnej energii elektrycznej powinny zatem zostać dodatkowo wzmocnione poprzez zbadanie możliwości korzystania z gwarancji kredytowych, aby ograniczyć ryzyko finansowe związane z tymi umowami, biorąc pod uwagę fakt, że wspomniane gwarancje – o ile mają charakter publiczny – nie powinny wypierać finansowania prywatnego.

(10) Nadmiernie złożone i przewlekłe procedury administracyjne stanowią poważną barierę utrudniającą wdrażanie rozwiązań w zakresie energii odnawialnej. Na podstawie środków służących uproszczeniu procedur administracyjnych dla instalacji energii odnawialnej, które państwa członkowskie są zobowiązane zgłosić do dnia 15 marca 2023 r. w ramach swoich pierwszych zintegrowanych sprawozdaniach w dziedzinie energii i klimatu dotyczących postępów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999[15], Komisja powinna ocenić, czy przepisy niniejszej dyrektywy mające na celu uproszczenie tych procedur doprowadziły do zapewnienia ich sprawnego przebiegu oraz zagwarantowania ich proporcjonalności. Jeżeli ocena ta wykaże istnienie dużych możliwości poprawy, Komisja powinna podjąć odpowiednie działania, aby zapewnić stosowanie przez państwa członkowskie uproszczonych i skutecznych procedur administracyjnych.

(11) Budynki posiadają znaczny niewykorzystany potencjał, aby skutecznie przyczynić się do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w Unii. Obniżanie emisyjności systemów ogrzewania i chłodzenia w tym sektorze poprzez zwiększanie udziału produkcji i wykorzystania energii odnawialnej będzie konieczne do osiągnięcia ambitnego celu polegającego na zapewnieniu neutralności klimatycznej Unii wyznaczonego w planie w zakresie celów klimatycznych. Na przestrzeni ostatniego dziesięciolecia nie odnotowano jednak postępów w kwestii wykorzystania odnawialnych źródeł energii w sektorze ogrzewania i chłodzenia – wzrost zanotowano głównie, jeśli chodzi o wykorzystanie biomasy. Bez wyznaczenia celów dotyczących zwiększania

[15] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).

produkcji i wykorzystania energii odnawialnej w budynkach śledzenie postępów i identyfikowanie wąskich gardeł utrudniających upowszechnianie odnawialnych źródeł energii będzie niemożliwe. Ponadto wyznaczenie takich celów będzie stanowiło długoterminowy sygnał dla inwestorów, w tym również w okresie bezpośrednio po 2030 r. Cele te będą uzupełniały obowiązki w zakresie efektywności energetycznej i charakterystyki energetycznej budynków. W związku z tym należy wyznaczyć orientacyjne cele dotyczące stosowania energii odnawialnej w budynkach, aby ukierunkować działania państw członkowskich na rzecz wykorzystania potencjału związanego ze stosowaniem i wytwarzaniem energii odnawialnej w budynkach oraz zachęcać państwa członkowskie do podejmowania takich działań i sprzyjać opracowywaniu technologii wytwarzania energii odnawialnej i ich integracji z siecią, zapewniając jednocześnie inwestorom i zaangażowanym organom na szczeblu lokalnym odpowiedni poziom pewności.

(12) Niedobór wykwalifikowanych pracowników, w szczególności instalatorów i projektantów systemów ogrzewania i chłodzenia wykorzystujących energię odnawialną, spowalnia proces zastępowania systemów ogrzewania bazujących na paliwach kopalnych systemami bazującymi na energii odnawialnej i stanowi poważną przeszkodę utrudniającą wdrażanie rozwiązań w zakresie odnawialnych źródeł energii w budynkach, w przemyśle i w rolnictwie. Państwa członkowskie powinny współpracować z partnerami społecznymi i społecznościami energetycznymi działającymi w zakresie energii odnawialnej na rzecz skutecznego przewidywania umiejętności, które będą potrzebne w przyszłości. Należy zapewnić dostęp do wystarczającej liczby wysokiej jakości programów szkoleń i programów certyfikacji, aby zagwarantować prawidłową instalację i sprawne działanie szerokiego spektrum systemów ogrzewania i chłodzenia bazujących na energii odnawialnej – programy te należy zaprojektować w taki sposób, aby zachęcić potencjalnych uczestników do wzięcia w nich udziału. Państwa członkowskie powinny zastanowić się, jakie działania należałoby podjąć, aby przyciągnąć przedstawicieli grup, które są obecnie niedostatecznie reprezentowane we wspomnianych zawodach. Należy opublikować wykaz wyszkolonych i certyfikowanych instalatorów, aby zapewnić zaufanie konsumentów i łatwy dostęp do dostosowanych do indywidualnych potrzeb umiejętności projektanckich i instalatorskich, gwarantując tym samym odpowiednie instalowanie i funkcjonowanie systemów ogrzewania i chłodzenia bazujących na energii odnawialnej.

(13) Gwarancje pochodzenia stanowią kluczowe narzędzie przekazywania konsumentom informacji, jak również dalszego upowszechniania umów zakupu odnawialnej energii elektrycznej. Aby ustanowić spójną unijną podstawę dla korzystania z gwarancji pochodzenia i zapewnić osobom zawierającym umowy zakupu odnawialnej energii elektrycznej dostęp do odpowiednich dowodów potwierdzających, wszyscy producenci energii odnawialnej powinni mieć możliwość uzyskania gwarancji pochodzenia bez uszczerbku dla spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku uwzględnienia wartości rynkowej gwarancji pochodzenia w przypadku gdy wspomniani producenci energii otrzymują również wsparcie finansowe.

(14) Należy zintensyfikować działania w obszarze rozbudowy infrastruktury na potrzeby sieci ciepłowniczych i chłodniczych i ukierunkować je na szersze spektrum odnawialnych źródeł energii cieplnej i chłodniczej w wydajny

i elastyczny sposób, aby przyczynić się do upowszechniania energii odnawialnej i pogłębić integrację systemu energetycznego. W związku z tym należy zaktualizować wykaz odnawialnych źródeł energii, które sieci ciepłownicze i chłodnicze powinny w coraz większym stopniu wykorzystywać, oraz ustanowić wymóg uwzględniania procesu magazynowania energii cieplnej jako źródła elastyczności, większej efektywności energetycznej i oszczędniejszego działania.

(15) Ponieważ oczekuje się, że do 2030 r. po Unii poruszać się będzie ponad 30 mln pojazdów elektrycznych, należy zapewnić tym pojazdom możliwość pełnego uczestnictwa w procesie włączania odnawialnej energii elektrycznej do systemu, umożliwiając tym samym osiągnięcie wyższych udziałów odnawialnej energii elektrycznej w sposób optymalny pod względem kosztów. Należy w pełni wykorzystać potencjał pojazdów elektrycznych w zakresie pobierania odnawialnej energii elektrycznej w sytuacji, gdy jest jej pod dostatkiem, oraz oddawania jej do sieci w przypadku jej niedoboru. W związku z tym należy wprowadzić konkretne środki dotyczące pojazdów elektrycznych i informacji na temat energii odnawialnej oraz tego, jak i kiedy uzyskiwać do niej dostęp, które to środki uzupełniałyby środki przewidziane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2014/94[16] oraz w [proponowanym rozporządzeniu w sprawie baterii i zużytych baterii, uchylającym dyrektywę 2006/66/WE i zmieniającym rozporządzenie (UE) 2019/1020].

(16) Aby zapewnić możliwość rozwijania usług w zakresie elastyczności i bilansowania oferowanych dzięki skoncentrowaniu rozproszonych magazynów energii w konkurencyjny sposób, właścicielom lub użytkownikom baterii i podmiotom działającym w ich imieniu – takim jak podmioty zarządzające systemami energetycznymi w budynkach, dostawcy usług w zakresie mobilności i inni uczestnicy rynku energii elektrycznej – należy zapewnić dostęp do podstawowych informacji o baterii, tj. o jej stanie zdrowia, poziomie jej naładowania oraz jej pojemności i wartości zadanej mocy, w czasie rzeczywistym, na niedyskryminacyjnych warunkach i nieodpłatnie. W związku z tym należy wprowadzić środki odnoszące się do potrzeby zapewnienia dostępu do takich danych, aby usprawnić działania w zakresie integracji baterii do użytku domowego i akumulatorów pojazdów elektrycznych, co stanowiłoby uzupełnienie przepisów dotyczących dostępu do danych na temat baterii istotnych z punktu widzenia usprawnienia procesu wykorzystywania baterii do innych celów zawartych w [proponowanym rozporządzeniu Komisji w sprawie baterii i zużytych baterii, uchylającym dyrektywę 2006/66/WE i zmieniającym rozporządzenie (UE) 2019/1020]. Przepisy dotyczące dostępu do danych na temat baterii pojazdów elektrycznych powinny mieć zastosowanie niezależnie od jakichkolwiek przepisów ustanowionych w prawie Unii dotyczącym homologacji typu pojazdów.

(17) Coraz większa liczba pojazdów elektrycznych w transporcie drogowym, kolejowym i morskim oraz w innych rodzajach transportu będzie wiązała się

[16] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE z dnia 22 października 2014 r. w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych (Dz.U. L 307 z 28.10.2014, s. 1).

z koniecznością optymalizacji operacji ładowania i zarządzania tymi operacjami w taki sposób, aby nie dopuścić do powstania zatorów komunikacyjnych i w pełni wykorzystać dostępność odnawialnej energii elektrycznej oraz niskie ceny energii elektrycznej w systemie. W sytuacjach, w których ładowanie dwukierunkowe pomogłoby zwiększyć udział odnawialnej energii elektrycznej dzięki flotom pojazdów elektrycznych w transporcie i ogólnie w systemie elektroenergetycznym, należy również udostępnić taką funkcję. Ze względu na długi okres eksploatacji punktów ładowania wymogi dotyczące infrastruktury ładowania należy aktualizować w taki sposób, aby uwzględniały przyszłe potrzeby i nie powodowały negatywnego efektu blokady w odniesieniu do rozwoju technologii i usług.

(18) Użytkownicy pojazdów elektrycznych zawierający umowy z dostawcami usług w zakresie elektromobilności, a także uczestnicy rynku energii elektrycznej, powinni mieć prawo do otrzymywania informacji i wyjaśnień na temat tego, w jaki sposób warunki umowy wpłyną na korzystanie z ich pojazdu oraz na stan zdrowia jego baterii. Dostawcy usług w zakresie elektromobilności i uczestnicy rynku energii elektrycznej powinni jasno wyjaśnić użytkownikom pojazdów elektrycznych, w jaki sposób będą wynagradzani za usługi w zakresie elastyczności, bilansowania i magazynowania na rzecz systemu elektroenergetycznego i rynku energii elektrycznej w związku z użytkowaniem pojazdu elektrycznego. Użytkownikom pojazdów elektrycznych należy również zabezpieczyć przysługujące im prawa konsumentów przy zawieraniu takich umów, w szczególności w zakresie ochrony ich danych osobowych, takich jak lokalizacja i nawyki podczas jazdy, w związku z użytkowaniem ich pojazdu. Elementem takich umów mogą być również preferencje użytkowników pojazdów elektrycznych dotyczące rodzaju nabywanej energii elektrycznej na potrzeby użytkowania swoich pojazdów elektrycznych oraz inne preferencje. Z powyższych względów ważne jest, aby użytkownicy pojazdów elektrycznych mogli korzystać ze swojego abonamentu w wielu punktach ładowania. Pozwoli to również wybranemu przez użytkownika pojazdu elektrycznego dostawcy usług na optymalne zintegrowanie pojazdu elektrycznego z systemem elektroenergetycznym dzięki przewidywalnemu planowaniu i zachętom opartym na preferencjach użytkownika pojazdu elektrycznego. Jest to również zgodne z zasadami systemu energetycznego zorientowanego na konsumenta i opartego na prosumencie oraz z prawem do wyboru dostawcy przysługującym użytkownikom pojazdów elektrycznych, jako odbiorcom końcowym zgodnie z przepisami dyrektywy (UE) 2019/944.

(19) Rozproszone magazyny energii, takie jak baterie do użytku domowego i akumulatory pojazdów elektrycznych, mają potencjał oferowania znaczącej elastyczności i usług bilansujących na rzecz sieci poprzez koncentrację. W celu ułatwienia rozwoju takich usług przepisy regulacyjne dotyczące łączenia i funkcjonowania magazynów energii, takie jak taryfy, okresy gotowości oddania energii i specyfikacje połączeń, powinny być zaprojektowane w sposób niezaburzający potencjału wszystkich magazynów energii, w tym magazynów małych i mobilnych, aby zapewnić systemowi elastyczność i usługi bilansujące i przyczynić się do dalszego rozpowszechnienia odnawialnej energii elektrycznej w porównaniu z większymi, stacjonarnymi magazynami energii.

(20) Punkty ładowania, przy których pojazdy elektryczne parkują zazwyczaj przez dłuższe okresy czasu, takie jak miejsca, w których postój związany jest z miejscem zamieszkania lub zatrudnienia, są bardzo istotne dla integracji systemu energetycznego, zatem należy tam zapewnić funkcje inteligentnego ładowania. W tym względzie działanie niedostępnej publicznie infrastruktury ładowania o normalnej mocy jest szczególnie ważne dla integracji pojazdów elektrycznych z systemem elektroenergetycznym, gdyż jest ona zlokalizowana w miejscach, w których pojazdy elektryczne parkuje się ciągle na długie okresy czasu, takich jak budynki z ograniczonym dostępem, parkingi dla pracowników lub parking wynajmowane osobom fizycznym lub prawnym.

(21) Przemysł odpowiada za 25 % zużycia energii Unii i jest kluczowym konsumentem ogrzewania i chłodzenia, które obecnie w 91 % zapewniają paliwa kopalne. 50 % popytu na ogrzewanie i chłodzenie dotyczy jednak niskich temperatur (<200 °C), dla uzyskania których istnieją racjonalne pod względem kosztów warianty z użyciem energii odnawialnej, w tym m.in. poprzez elektryfikację. Przemysł wykorzystuje ponadto źródła nieodnawialne jako surowce do produkcji wyrobów takich jak stal czy produkty chemiczne. Podejmowane dziś decyzje dotyczące inwestycji przemysłowych będą warunkowały przyszłe procesy przemysłowe i warianty energetyczne, możliwe do rozważenia przez przemysł, ważne jest zatem, aby te decyzje inwestycyjne uwzględniały przyszłe potrzeby. Należy zatem wprowadzić poziomy referencyjne, aby zachęcić przemysł do przejścia na procesy produkcji oparte o odnawialne źródła energii, które nie tylko napędzane są energią odnawialną, lecz używają również surowców opartych o odnawialne źródła energii, takich jak wodór odnawialny. Ponadto niezbędna jest wspólna metodyka w odniesieniu do produktów oznakowanych jako wyprodukowane częściowo lub całkowicie z wykorzystaniem energii odnawialnej lub z użyciem paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego jako surowców, uwzględniając istniejące unijne metody etykietowania oraz inicjatywy dotyczące zrównoważonych produktów. Dzięki temu uniknięto by wprowadzających w błąd praktyk i zwiększono by zaufanie konsumentów. Ponadto w związku z preferowaniem przez konsumentów produktów przyczyniających się do realizacji celów związanych z ochroną środowiska i przeciwdziałaniem zmianie klimatu pobudzany byłby popyt na rynku na te produkty.

(22) Paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego można używać do celów energetycznych, lecz także do celów innych niż energetyczne, jako surowiec w przemyśle np. stalowym lub chemicznym. Stosowanie paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w obu tych celach wykorzystuje ich pełen potencjał do zastępowania paliw kopalnych jako surowców i redukcji emisji gazów cieplarnianych w przemyśle, powinno zatem być uwzględnione w celach dotyczących stosowania paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego. Krajowe środki mające na celu wspieranie upowszechniania paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w przemyśle nie powinny prowadzić do zwiększenia zanieczyszczenia netto spowodowanego zwiększonym popytem na produkcję energii elektrycznej zaspakajanym za pomocą najbardziej zanieczyszczających środowisko paliw kopalnych, takich jak węgiel kamienny, olej napędowy, węgiel brunatny, torf i łupek bitumiczny.

(23) Zwiększenie poziomu ambicji w sektorze ogrzewania i chłodzenia ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia ogólnego celu dotyczącego energii

odnawialnej, biorąc pod uwagę, że ogrzewanie i chłodzenie odpowiada za około połowę unijnego zużycia energii, obejmując szeroki zakres zastosowań końcowych i technologii w budynkach, przemyśle i systemach ciepłowniczych lub chłodniczych. Aby przyspieszyć wzrost udziału odnawialnych źródeł energii w ogrzewaniu i chłodzeniu, należy ustalić jako wiążące minimum dla wszystkich państw członkowskich roczny wzrost o 1,1 punktu procentowego na poziomie państwa członkowskiego. W przypadku państw członkowskich, w których udział odnawialnych źródeł energii w sektorze ogrzewania i chłodzenia już stanowi powyżej 50 %, powinna być zachowana możliwość stosowania tylko połowy wiążącego rocznego wskaźnika wzrostu, a państwa członkowskie, w których udział ten wynosi co najmniej 60 %, mogą uznawać taki udział jako zgodny ze średnim rocznym wskaźnikiem wzrostu określonym w art. 23 ust. 2 lit. b) i c). Ponadto należy określić dodatkowe zobowiązania dla poszczególnych państw członkowskich zapewniające redystrybucję wśród państw członkowskich dodatkowych starań na rzecz osiągnięcia pożądanego poziomu odnawialnych źródeł energii w 2030 r. na podstawie PKB i opłacalności. Należy również włączyć do dyrektywy (UE) 2018/2001 dłuższy wykaz różnych środków ułatwiających zwiększanie udziału odnawialnych źródeł energii w ogrzewaniu i chłodzeniu. Państwa członkowskie mogą wdrażać jeden środek z tego wykazu lub większą ich liczbę.

(24) W celu zapewnienia, aby większej roli systemów ciepłowniczych i chłodniczych towarzyszyło lepsze informowanie konsumentów, należy w jaśniejszy i bardziej wyraźny sposób ujawniać udział odnawialnych źródeł energii i efektywność energetyczną tych systemów.

(25) Nowoczesne, oparte o odnawialne źródła energii efektywne systemy ciepłownicze i chłodnicze udowodniły swój potencjał, jeżeli chodzi o dostarczanie opłacalnych rozwiązań w zakresie integracji energii odnawialnej, zwiększoną efektywność energetyczną i integrację systemu energetycznego, ułatwiając obniżenie emisyjności sektora ogrzewania i chłodzenia. Aby zapewnić wykorzystanie tego potencjału, roczny wzrost energii odnawialnej lub ciepła odpadowego w systemie ciepłowniczym i chłodniczym powinien zostać podniesiony z 1 do 2,1 punktu procentowego bez zmiany orientacyjnego charakteru tego zwiększenia, odzwierciedlając nierównomierny rozwój w Unii tego rodzaju sieci.

(26) Aby odzwierciedlić zwiększoną wagę systemów ciepłowniczych i chłodniczych oraz konieczność ukierunkowania rozwoju tych sieci w stronę integracji większej ilości energii odnawialnej, należy określić wymogi zapewniające podłączenie zewnętrznych dostawców energii odnawialnej oraz ciepła odpadowego i chłodu odpadowego do sieci ciepłowniczych lub chłodniczych o mocy powyżej 25 MW.

(27) Ciepło odpadowe i chłód odpadowy są niedostatecznie wykorzystywane, pomimo ich szerokiej dostępności, co prowadzi do marnowania zasobów, niższej efektywności energetycznej w krajowych systemach energetycznych oraz wyższego niż konieczne zużycia energii w Unii. Wymogi w zakresie ściślejszej koordynacji działań operatorów systemów ciepłowniczych lub chłodniczych, sektora przemysłu i usług oraz organów lokalnych ułatwiłyby konieczny dialog i współpracę w kwestii wykorzystania potencjału, jeżeli chodzi o opłacalność ciepła odpadowego i chłodu odpadowego, za pośrednictwem systemów ciepłowniczych lub chłodniczych.

(28) Aby zapewnić pełen udział systemów ciepłowniczych i chłodniczych w integracji sektora energetycznego konieczne jest rozszerzenie współpracy z operatorami systemów dystrybucji energii elektrycznej o współpracę z operatorami systemów przesyłowych i zwiększenie zakresu współpracy, obejmując planowanie inwestycji w sieć oraz rynki, aby lepiej wykorzystać potencjał systemów ciepłowniczych i chłodniczych w celu świadczenia usług na rzecz elastyczności na rynkach energii elektrycznej. Powinno się również umożliwić dalszą współpracę z operatorami sieci gazowych, w tym sieci wodorowych i innych sieci energetycznych, w celu zapewnienia większej integracji pomiędzy nośnikami energii oraz ich najbardziej opłacalnego wykorzystania.

(29) Wykorzystanie paliw odnawialnych i odnawialnej energii elektrycznej w sektorze transportu mogą przyczynić się do obniżenia emisyjności unijnego sektora transportu w sposób racjonalny pod względem kosztów oraz zwiększyć m.in. dywersyfikację źródeł energii w tym sektorze przy jednoczesnym wspieraniu innowacji, wzrostu i zatrudnienia w gospodarce Unii i zmniejszeniu uzależnienia od importu energii. Mając na względzie osiągnięcie określonego przez Unię podwyższonego celu dotyczącego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, należy zwiększyć poziom energii odnawialnej dostarczanej wszystkim rodzajom transportu w Unii. Wyrażenie celu w dziedzinie transportu jako celu dotyczącego redukcji intensywności emisji gazów cieplarnianych pobudziłoby zwiększenie stosowania w sektorze transportu paliw najbardziej racjonalnych pod względem kosztów i zapewniających lepsze wyniki w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. Ponadto cel dotyczący redukcji intensywności emisji gazów cieplarnianych pobudziłby innowacje i ustaliłby jasny poziom referencyjny umożliwiający porównanie między sobą rodzajów paliwa i odnawialnej energii elektrycznej w zależności od intensywności emisji przez nie gazów cieplarnianych. Oprócz tego podwyższenie celu dotyczącego zaawansowanych biopaliw i biogazu w oparciu o energię oraz wprowadzenie celu dotyczącego paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zapewniłoby większe wykorzystanie paliw odnawialnych o najmniejszym oddziaływaniu na środowisko w tych rodzajach transportu, które trudno zelektryfikować. Osiągnięcie tych celów należy zapewnić, nakładając obowiązki na dostawców paliw oraz wdrażając inne środki, o których mowa w [rozporządzeniu (UE) 2021/XXX w sprawie wykorzystania paliw odnawialnych i niskoemisyjnych w transporcie morskim – inicjatywie FuelEU Maritime oraz rozporządzeniu (UE) 2021/XXX w sprawie zapewnienia równych warunków działania w obszarze zrównoważonego transportu lotniczego]. Specyficzne obowiązki dotyczące dostawców paliwa lotniczego powinny być nakładane tylko na podstawie [rozporządzenia (UE) 2021/XXX w sprawie zapewnienia równych warunków działania w obszarze zrównoważonego transportu lotniczego].

(30) Elektromobilność odegra zasadniczą rolę w obniżaniu emisyjności sektora transportu. W celu promowania dalszego rozwoju elektromobilności państwa członkowskie powinny ustanowić mechanizm przydzielania jednostek uprawnień do emisji umożliwiający operatorom ogólnodostępnych punktów ładowania przyczynienie się, poprzez dostawy odnawialnej energii elektrycznej, do wypełnienia obowiązku nałożonego przez państwa członkowskie na dostawców paliwa. Obok wspierania wykorzystywania energii elektrycznej w transporcie za pośrednictwem takiego mechanizmu

ważne jest, aby państwa członkowskie nadal wyznaczały ambitny poziom obniżania emisyjności koszyka ciekłych paliw używanego w transporcie.

(31) Polityka Unii w zakresie energii odnawialnej ma na celu przyczynienie się do osiągnięcia celów Unii Europejskiej dotyczących łagodzenia zmiany klimatu w odniesieniu do redukcji emisji gazów cieplarnianych. W dążeniu do tego celu kluczowe jest również przyczynienie się do osiągnięcia szerszych celów środowiskowych, a w szczególności zapobieganie utracie różnorodności biologicznej, na którą wywiera niekorzystny wpływ pośrednia zmiana użytkowania gruntów związana z produkcją określonych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. Osiągnięcie tych celów klimatycznych i środowiskowych od dawna stanowi przedmiot głębokiej międzypokoleniowej troski ze strony obywateli Unii i prawodawcy Unii. W rezultacie zmiany w sposobie obliczania celu w dziedzinie transportu nie powinny mieć wpływu na ustalone limity dotyczące sposobu uwzględniania w tym celu z jednej strony niektórych paliw produkowanych z roślin spożywczych i pastewnych, a z drugiej paliw o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów. Ponadto, aby nie tworzyć zachęt do stosowania biopaliw i biogazu produkowanych z roślin spożywczych i pastewnych w transporcie, państwa członkowskie powinny nadal mieć możliwość wyboru, czy wliczać je do celu w dziedzinie transportu. Jeżeli nie będą ich wliczały, mogą odpowiednio zmniejszyć cel dotyczący redukcji intensywności emisji gazów cieplarnianych, zakładając, że biopaliwa wytwarzane z roślin spożywczych i pastewnych przyczyniają się do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 50 %, co odpowiada określonym w załączniku do niniejszej dyrektywy typowym wartościom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w przypadku najbardziej odpowiednich ścieżek produkcji biopaliw z roślin spożywczych i pastewnych, jak również minimalnemu progowi ograniczenia emisji mającemu zastosowanie do większości instalacji produkujących takie biopaliwa.

(32) Dzięki temu, że cel w dziedzinie transportu wyrażono jako cel dotyczący redukcji intensywności emisji gazów cieplarnianych, nie ma potrzeby stosowania mnożników w celu promowania niektórych odnawialnych źródeł energii. Wynika to z tego, że różne odnawialne źródła energii pozwalają na ograniczenie różnej ilości emisji gazów cieplarnianych i dlatego w różny sposób przyczyniają się do osiągnięcia danego celu. Odnawialną energię elektryczną należy uznać za bezemisyjną, co oznacza, że w porównaniu z energią elektryczną produkowaną z paliw kopalnych pozwala uniknąć 100 % emisji. Będzie się to wiązało z zachętą do korzystania z odnawialnej energii elektrycznej, ponieważ jest mało prawdopodobne, aby paliwa odnawialne i pochodzące z recyklingu paliwa węglowe pozwoliły osiągnąć tak wysoki odsetek ograniczenia. Elektryfikacja oparta na odnawialnych źródłach energii stałaby się zatem najskuteczniejszym sposobem obniżenia emisyjności transportu drogowego. Ponadto, aby promować stosowanie zaawansowanych biopaliw i biogazu oraz paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w trudnym do elektryfikacji transporcie lotniczym i morskim, należy utrzymać mnożnik tych paliw dostarczanych na potrzeby tych rodzajów transportu, jeżeli wlicza się je do konkretnych celów wyznaczonych dla tych paliw.

(33) Bezpośrednia elektryfikacja sektorów będących odbiorcą końcowym, w tym sektora transportu, przyczynia się do zwiększenia efektywności i ułatwia przejście na system energetyczny oparty na energii odnawialnej. Jest to zatem

sam w sobie skuteczny środek ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. Nie jest zatem wymagane stworzenie ram dodatkowości, które miałyby zastosowanie w szczególności do odnawialnej energii elektrycznej dostarczanej na potrzeby pojazdów elektrycznych w transporcie.

(34) Ponieważ paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego mają być liczone jako energia odnawialna niezależnie od sektora, w którym są stosowane, zasady określania ich odnawialnego charakteru w przypadku produkcji z wykorzystaniem energii elektrycznej, które miały zastosowanie do tych paliw tylko wówczas, gdy były one zużywane w sektorze transportu, powinny zostać rozszerzone na wszystkie paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego, niezależnie od sektora, w którym są zużywane.

(35) Aby zapewnić wyższą skuteczność środowiskową unijnych kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do stałych paliw z biomasy w instalacjach wytwarzających energię cieplną, elektryczną i chłodniczą, należy obniżyć minimalny próg stosowania takich kryteriów z obecnych 20 MW do 5 MW.

(36) Dyrektywa (UE) 2018/2001 wzmocniła ramy zrównoważonego rozwoju w zakresie bioenergii i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych poprzez ustanowienie kryteriów dla wszystkich sektorów będących odbiorcą końcowym. Określono w niej przepisy szczegółowe dotyczące biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy produkowanych z biomasy leśnej, wymagające zapewnienia zrównoważonego charakteru czynności związanych z pozyskiwaniem biomasy oraz rozliczania emisji spowodowanych zmianą sposobu użytkowania gruntów. Aby zapewnić lepszą ochronę szczególnie różnorodnych biologicznie i bogatych w węgiel siedlisk, takich jak lasy pierwotne, lasy o dużej różnorodności biologicznej, użytki zielone i torfowiska, należy wprowadzić wyłączenia i ograniczenia dotyczące pozyskiwania biomasy leśnej z tych obszarów, zgodnie z podejściem stosowanym w odniesieniu do biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy rolniczej. Ponadto kryteria dotyczące ograniczenia emisji gazów cieplarnianych powinny mieć również zastosowanie do istniejących instalacji opartych na biomasie w celu zapewnienia, aby produkcja bioenergii we wszystkich takich instalacjach prowadziła do redukcji emisji gazów cieplarnianych w porównaniu z energią wytwarzaną z paliw kopalnych.

(37) Aby zmniejszyć obciążenie administracyjne producentów paliw odnawialnych i pochodzących z recyklingu paliw węglowych oraz obciążenie państw członkowskich, w przypadku gdy Komisja w drodze aktu wykonawczego uznała dobrowolne lub krajowe systemy za systemy dostarczające dowodów lub dokładnych danych dotyczących zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, a także z innymi wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie powinny przyjąć wyniki certyfikacji przeprowadzonej w ramach takich systemów w zakresie uznanym przez Komisję. Aby zmniejszyć obciążenie małych instalacji, państwa członkowskie powinny ustanowić uproszczony mechanizm weryfikacji dla instalacji o mocy od 5 do 10 MW.

(38) Celem unijnej bazy danych, którą stworzy Komisja, będzie umożliwienie śledzenia ciekłych i gazowych paliw odnawialnych i pochodzących z recyklingu paliw węglowych. Jej zakres należy rozszerzyć z transportu na

wszystkie inne sektory będące odbiorcą końcowym, w których stosuje się takie paliwa. Powinno to wnieść istotny wkład w kompleksowe monitorowanie produkcji i zużycia tych paliw przy jednoczesnym ograniczeniu ryzyka podwójnego liczenia lub nieprawidłowości w łańcuchach dostaw objętych unijną bazą danych. Ponadto, aby uniknąć ryzyka podwójnych roszczeń w odniesieniu do tego samego gazu odnawialnego, należy unieważnić gwarancję pochodzenia wydaną dla każdej przesyłki gazu odnawialnego zarejestrowanej w bazie danych.

(39) W rozporządzeniu (UE) 2018/1999 w sprawie zarządzania unią energetyczną kilkakrotnie zawarto odniesienie do ogólnounijnego wiążącego celu polegającego na osiągnięciu co najmniej 32 % udziału energii odnawialnej w zużyciu energii w Unii w roku 2030. Ponieważ konieczne jest podwyższenie tego celu, aby skutecznie przyczynić się do realizacji celu polegającego na zmniejszeniu emisji gazów cieplarnianych o 55 % do 2030 r., należy zmienić te odniesienia. Żadne określone dodatkowe wymogi w zakresie planowania i sprawozdawczości nie doprowadzą do utworzenia nowego systemu planowania i sprawozdawczości, ale powinny podlegać istniejącym ramom planowania i sprawozdawczości ustanowionym w rozporządzeniu (UE) 2018/1999.

(40) Należy zmienić zakres dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/70/WE[17], aby uniknąć dublowania wymogów regulacyjnych dotyczących celów w zakresie obniżania emisyjności paliw transportowych oraz aby dostosować tę dyrektywę do dyrektywy (UE) 2018/2001.

(41) Należy zmienić definicje sformułowane w dyrektywie 98/70/WE w celu dostosowania ich do dyrektywy (UE) 2018/2001, a tym samym uniknięcia stosowania różnych definicji w tych dwóch aktach.

(42) Należy uchylić obowiązki dotyczące redukcji emisji gazów cieplarnianych i stosowania biopaliw określone w dyrektywie 98/70/WE w celu usprawnienia i uniknięcia podwójnej regulacji wzmocnionych obowiązków w zakresie obniżania emisyjności paliw transportowych, które przewidziano w dyrektywie (UE) 2018/2001.

(43) Należy uchylić obowiązki dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, określone w dyrektywie 98/70/WE, aby uniknąć podwójnego uregulowania obowiązków sprawozdawczych.

(44) Należy uchylić dyrektywę Rady (UE) 2015/652, w której określono szczegółowe zasady jednolitego wdrażania art. 7a dyrektywy 98/70/WE, ponieważ wraz z uchyleniem art. 7a dyrektywy 98/70/WE niniejszą dyrektywą staje się ona nieaktualna.

(45) Jeśli chodzi o składniki pochodzenia biologicznego w oleju napędowym do silników wysokoprężnych, odniesienie w dyrektywie 98/70/WE do oleju napędowego typu B7, tj. oleju zawierającego do 7 % estrów metylowych kwasów tłuszczowych (FAME), ogranicza dostępne warianty osiągnięcia

[17] Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG (Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58).

wyższych wartości docelowych w zakresie włączenia biopaliw, jak określono w dyrektywie (UE) 2018/2001. Wynika to z faktu, że niemal cała unijna podaż oleju napędowego kwalifikuje się już jako B7. Z tego powodu należy zwiększyć maksymalny udział składników pochodzenia biologicznego z 7 % do 10 %. Utrzymanie rozpowszechnienia na rynku oleju napędowego typu B10, tj. oleju napędowego zawierającego do 10 % estrów metylowych kwasów tłuszczowych (FAME), wymaga wprowadzenia w całej Unii stopnia ochrony B7 w odniesieniu do 7-procentowej zawartości FAME w oleju napędowym ze względu na znaczny odsetek niekompatybilnych z B10 pojazdów, które zgodnie z oczekiwaniami mają się znaleźć we flocie do 2030 r. Należy to odzwierciedlić w art. 4 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 98/70/WE zmienionej niniejszym aktem.

(46) Postanowienia przejściowe powinny umożliwić dalsze uporządkowane gromadzenie danych oraz wypełnianie obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do artykułów dyrektywy 98/70/WE uchylonych niniejszą dyrektywą.

(47) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających[18] państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione, w szczególności w następstwie wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Komisja/Belgia[19] (sprawa C-543/17).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie (UE) 2018/2001

W dyrektywie (UE) 2018/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 akapit drugi wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 36 otrzymuje brzmienie:

„36) »paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego« oznaczają paliwa ciekłe i gazowe, których wartość energetyczna pochodzi ze źródeł odnawialnych innych niż biomasa;”;

[18] Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

[19] Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8 lipca 2019 r., Komisja/Belgia, C-543/17, ECLI: EU: C:2019:573.

b) pkt 47 otrzymuje brzmienie:

„47) »wartość standardowa« oznacza wartość wyprowadzoną z wartości typowej przy zastosowaniu określonych z góry czynników, która może być stosowana zamiast wartości rzeczywistej w pewnych okolicznościach, określonych w niniejszej dyrektywie;”;

c) dodaje się punkty w brzmieniu:

„1a) »wysokiej jakości drewno okrągłe« oznacza drewno okrągłe ścięte lub w inny sposób pozyskane i zebrane, którego cechy charakterystyczne, takie jak gatunek, wymiary, prostoliniowość i gęstość węzłów, czynią je odpowiednim do zastosowań przemysłowych, zgodnie z definicją i należytym uzasadnieniem państw członkowskich stosownie do odpowiednich warunków leśnych. Nie obejmuje to trzebieży lub drzew pozyskanych z lasów dotkniętych pożarami, zaatakowanych przez agrofagi, choroby lub dotkniętych szkodami spowodowanymi czynnikami abiotycznymi;

14a) »obszar rynkowy« oznacza obszar rynkowy zdefiniowany w art. 2 pkt 65 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/943[20];

14b) »inteligentny system pomiarowy« oznacza inteligentny system opomiarowania zdefiniowany w art. 2 pkt 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944[21];

14c) »punkt ładowania« oznacza punkt ładowania zdefiniowany w art. 2 pkt 33 dyrektywy (UE) 2019/944;

14d) »uczestnik rynku« oznacza uczestnika rynku zdefiniowanego w art. 2 pkt 25 rozporządzenia (UE) 2019/943;

14e) »rynek energii elektrycznej« oznacza rynek energii elektrycznej zdefiniowany w art. 2 pkt 9 dyrektywy (UE) 2019/944;

14f) »bateria do użytku domowego« oznacza samodzielną baterię wielokrotnego ładowania o pojemności znamionowej wyższej niż 2 kWh, która nadaje się do montażu i użytkowania w środowisku domowym;

14g) »akumulator pojazdów elektrycznych« oznacza akumulator pojazdów elektrycznych zdefiniowany w art. 2 pkt 12 [proponowanego rozporządzenia w sprawie baterii i zużytych baterii, uchylającego dyrektywę 2006/66/WE i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/1020[22]];

14h) »bateria przemysłowa« oznacza baterię przemysłową zdefiniowaną w art. 2 pkt 11 [proponowanego rozporządzenia w sprawie baterii i zużytych baterii, uchylającego dyrektywę 2006/66/WE i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/1020];

---

[20] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/943 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. L 158 z 14.6.2019, s. 54).

[21] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE (Dz.U. L 158 z 14.6.2019, s. 125).

[22] COM(2020) 798 final.

14i) »stan zdrowia baterii« oznacza stan zdrowia baterii zdefiniowany w art. 2 pkt 25 [wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie baterii i zużytych baterii, uchylającego dyrektywę 2006/66/WE i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/1020[23]];

14j) »poziom naładowania« oznacza poziom naładowania zdefiniowany w art. 2 pkt 24 [wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie baterii i zużytych baterii, uchylającego dyrektywę 2006/66/WE i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/1020];

14k) »wartość zadana mocy« oznacza informacje przechowywane w systemie zarządzania baterią, określające ustawienia mocy elektrycznej, przy których bateria pracuje podczas ładowania lub rozładowywania, służące optymalizacji stanu zdrowia baterii i je eksploatacji;

14l) »inteligentne ładowanie« oznacza operację ładowania, podczas której intensywność energii elektrycznej dostarczanej do baterii jest dostosowywane w czasie rzeczywistym na podstawie informacji otrzymanych za pośrednictwem łączności elektronicznej;

14m) »organ regulacyjny« oznacza organ regulacyjny zdefiniowany w art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2019/943;

14n) »ładowanie dwukierunkowe« oznacza inteligentne ładowanie, podczas którego kierunek ładunku elektrycznego może zostać odwrócony tak, aby ładunek elektryczny przepływał z baterii do punktu ładowania, do którego jest podłączona;

14o) »punkt ładowania o normalnej mocy« oznacza »punkt ładowania o normalnej mocy« zdefiniowany w art. 2 pkt 31 [wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych, uchylającego dyrektywę 2014/94/UE];

18a) »przemysł« oznacza przedsiębiorstwa i produkty, które wchodzą w zakres sekcji B, C, F i J dział 63 statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej (NACE Rev. 2)[24];

18b) »cel inny niż energetyczny« oznacza wykorzystanie paliw jako surowców w procesie przemysłowym zamiast wykorzystania ich do produkcji energii;

22a) »paliwa odnawialne« oznaczają biopaliwa, biopłyny, paliwa z biomasy oraz paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego;

44a) »plantacja leśna« oznacza las zasadzony przez człowieka, intensywnie zarządzany i spełniający na etapie sadzenia i dojrzałości drzewostanu wszystkie następujące kryteria: jeden gatunek lub dwa gatunki, taka sama klasa wiekowa i równe odstępy. Obejmuje to plantacje o krótkiej rotacji

---

[23] Wniosek dotyczący rozporządzenia Komisji »w sprawie baterii i zużytych baterii, uchylającego dyrektywę 2006/66/WE i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/1020« (xxxx).

[24] Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90, a także niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).";

przeznaczone do produkcji drewna, włókna i energii i nie obejmuje lasów zasadzonych w celu ochrony lub odtworzenia ekosystemu, jak również lasów powstałych w wyniku sadzenia lub siewu, które na etapie dojrzałości drzewostanu są zbliżone lub będą zbliżone do naturalnie odnawiających się lasów;

44b) »las zasadzony przez człowieka« oznacza las składający się głównie z drzew pochodzących z sadzenia lub siewu celowego, pod warunkiem że posadzone lub wysiane drzewa mają stanowić więcej niż pięćdziesiąt procent drzewostanu na etapie dojrzałości; obejmuje to las odroślowy pochodzący od drzew, które pierwotnie posadzono lub wysiano;";

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie wspólnie zapewniają, aby udział energii ze źródeł odnawialnych w Unii w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r. wynosił co najmniej 40 %.";

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie wprowadzają środki służące zapewnieniu, aby produkcja energii z biomasy przebiegała w sposób minimalizujący wystąpienie nadmiernych zakłóceń na rynku surowca do produkcji biomasy oraz szkodliwy wpływ na różnorodność biologiczną. W tym celu uwzględniają hierarchię postępowania z odpadami określoną w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE oraz zasadę wykorzystania kaskadowego, o której mowa w akapicie trzecim.

W ramach działań, o których mowa w akapicie pierwszym:

a) państwa członkowskie nie udzielają wsparcia na rzecz:

(i) wykorzystywania kłód tartacznych, kłód skrawanych, pniaków i korzeni do produkcji energii;

(ii) energii odnawialnej wyprodukowanej ze spalania odpadów, jeśli nie są spełniane obowiązki w zakresie selektywnej zbiórki określone w dyrektywie 2008/98/WE;

(iii) praktyk, które nie są zgodne z aktem delegowanym, o którym mowa w akapicie trzecim;

b) od dnia 31 grudnia 2026 r. i bez uszczerbku dla zobowiązań określonych w akapicie pierwszym państwa członkowskie nie udzielają wsparcia na rzecz produkcji energii elektrycznej z biomasy leśnej w instalacjach stricte elektrycznych, chyba że taka energia elektryczna spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:

(i) jest produkowana w regionie, który wskazano w terytorialnym planie sprawiedliwej transformacji zatwierdzonym przez Komisję Europejską zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/... ustanawiającym Fundusz na rzecz Sprawiedliwej Transformacji ze względu na zależność tego regionu od stałych paliw kopalnych, i energia ta spełnia odpowiednie wymogi określone w art. 29 ust. 11;

(ii) jest produkowana z zastosowaniem wychwytywania i składowania CO_2 z biomasy i spełnia wymogi określone w art. 29 ust. 11 akapit drugi.

Nie później niż rok od [wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 35 w sprawie sposobu stosowania zasady wykorzystania kaskadowego w odniesieniu do biomasy, w szczególności w sprawie sposobu zminimalizowania wykorzystania wysokiej jakości drewna okrągłego do produkcji energii, z naciskiem na systemy wsparcia i z należytym uwzględnieniem specyfiki krajowej.

Do 2026 r. Komisja przedstawia sprawozdanie na temat wpływu wprowadzonych przez państwa członkowskie systemów wsparcia na rzecz biomasy w tym na różnorodność biologiczną i ewentualne zakłócenia na rynku, oraz oceni możliwość wprowadzenia dalszych ograniczeń w odniesieniu do systemów wsparcia na rzecz biomasy leśnej.”;

c) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Państwa członkowskie ustanawiają ramy, które mogą obejmować systemy wsparcia i ułatwienia upowszechniania umów zakupu odnawialnej energii elektrycznej, umożliwiające wprowadzanie odnawialnej energii elektrycznej do poziomu zgodnego z wkładem krajowym państwa członkowskiego, o którym to wkładzie mowa w ust. 2, oraz w tempie zgodnym z orientacyjnymi trajektoriami, o których mowa w art. 4 lit. a) pkt 2 rozporządzenia (UE) 2018/1999. W szczególności ramy te umożliwiają usunięcie pozostałych barier, w tym barier związanych z procedurami wydawania zezwoleń, utrudniających osiągnięcie wysokiego poziomu dostaw odnawialnej energii elektrycznej. W trakcie projektowania tych ram państwa członkowskie uwzględniają dodatkową ilość odnawialnej energii elektrycznej wymaganą do zaspokojenia zapotrzebowania w sektorach transportu, przemysłu, budynków oraz ogrzewania i chłodzenia, a także do produkcji paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego.”;

3) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do akapitu pierwszego lit. a), b) lub c) gaz i energię elektryczną uzyskane ze źródeł odnawialnych uwzględnia się wyłącznie jeden raz do celów obliczenia udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto. Energię wyprodukowaną z paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego uwzględnia się w sektorze – energii

elektrycznej, ogrzewania i chłodzenia lub transportu – w którym jest ona zużywana.”;

b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Dla celów ust. 1 akapit pierwszy lit. a) końcowe zużycie energii elektrycznej brutto ze źródeł odnawialnych oblicza się jako ilość energii elektrycznej wyprodukowanej w państwie członkowskim ze źródeł odnawialnych, łącznie z energią elektryczną wyprodukowaną przez prosumentów energii odnawialnej i społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej oraz energią wyprodukowaną z paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego, z wyłączeniem produkcji energii elektrycznej w elektrowniach szczytowo-pompowych wykorzystujących wodę, która została wcześniej wpompowana w górę, jak również energii elektrycznej wykorzystanej do produkcji paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego.”;

c) ust. 4 lit. a) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) końcowe zużycie energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu oblicza się jako sumę wszystkich biopaliw, biogazu i paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zużywanych w sektorze transportu.”;

4) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do dnia 31 grudnia 2025 r. każde państwo członkowskie uzgadnia utworzenie z innym państwem członkowskim lub większą ich liczbą co najmniej jednego wspólnego projektu w zakresie produkcji energii odnawialnej. Komisja otrzymuje informacje o takim porozumieniu, w tym o dacie, z którą projekt ma zostać oddany do eksploatacji. Projekty finansowane z wkładów krajowych w ramach mechanizmu finansowania energii ze źródeł odnawialnych ustanowionego na mocy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1294[25] uznaje się za spełniające to zobowiązanie w odniesieniu do zaangażowanych państw członkowskich.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. Państwa członkowskie graniczące z basenem morski podejmują współpracę w celu wspólnego ustalenia ilości energii z morskich źródeł odnawialnych, którą zamierzają produkować w tym basenie morskim do 2050 r., a także do wyznaczenia etapów pośrednich na 2030 i 2040 r.

[25] Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1294 z dnia 15 września 2020 r. w sprawie unijnego mechanizmu finansowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 303 z 17.9.2020, s. 1).

Uwzględniają specyfikę i poziom rozwoju każdego regionu, potencjał w zakresie energii z morskich źródeł odnawialnych w danym basenie morskim oraz znaczenie zapewnienia planowania powiązanych zintegrowanych sieci. Państwa członkowskie zgłaszają tę ilość w zaktualizowanych zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu przedłożonych zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999.”;

5) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie wyraźnie określają specyfikacje techniczne, które mają zostać spełnione przez urządzenia i systemy wykorzystujące energię odnawialną w celu skorzystania z systemów wsparcia. W przypadku gdy istnieją normy zharmonizowane lub normy europejskie, łącznie z systemami referencji technicznych ustanowionymi przez europejskie organizacje normalizacyjne, specyfikacje techniczne są określone na podstawie tych norm. Pierwszeństwo przyznaje się normom zharmonizowanym, do których odniesienia opublikowano w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej celem uzupełnienia prawodawstwa europejskiego – w przypadku ich braku stosuje się inne normy zharmonizowane i normy europejskie, w takiej kolejności. Specyfikacje techniczne nie wyznaczają miejsca certyfikacji urządzeń i systemów i nie stanowią bariery dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.”;

b) uchyla się ust. 4, 5, 6, i 7;

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Państwa członkowskie oceniają bariery regulacyjne i administracyjne dla długoterminowych umów zakupu odnawialnej energii elektrycznej, usuwają nieuzasadnione bariery i działają na rzecz upowszechnienia takich umów, w tym poszukując sposobów ograniczenia związanego z nimi ryzyka finansowego, w szczególności poprzez korzystanie z gwarancji kredytowych. Państwa członkowskie zapewniają, by te umowy nie podlegały nieproporcjonalnym lub dyskryminacyjnym procedurom i opłatom oraz aby wszelkie powiązane gwarancje pochodzenia można było przenieść na nabywcę energii odnawialnej w ramach umowy zakupu odnawialnej energii elektrycznej.

Państwa członkowskie opisują polityki i środki, za pomocą których państwa te działają na rzecz upowszechniania umów zakupu odnawialnej energii elektrycznej, w swoich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu, o których mowa w art. 3 i 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999, oraz w sprawozdaniach z postępów składanych na podstawie art. 17 tego rozporządzenia. W sprawozdaniach tych uwzględniają również informację na temat wielkości produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych popartej umowami zakupu odnawialnej energii elektrycznej.”;

d) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. W terminie jednego roku od wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej Komisja dokonuje przeglądu przepisów dotyczących procedur administracyjnych określonych w art. 15, 16 i 17 oraz ich stosowania, a w stosownych przypadkach proponuje zmiany tych przepisów, a także może wprowadzić dodatkowe środki w celu wsparcia państw członkowskich w ich wdrażaniu.”;

6) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Zwiększanie roli energii odnawialnej w sektorze budowlanym

1. Aby zachęcić do produkcji energii odnawialnej i korzystania z niej w sektorze budowlanym, państwa członkowskie określają orientacyjny cel dotyczący udziału odnawialnych źródeł energii w końcowym zużyciu energii w sektorze budynków tych państw w 2030 r., która jest zgodna z orientacyjnym celem wynoszącym co najmniej 49 % udziału energii odnawialnej w sektorze budynków w zużyciu energii końcowej w Unii w 2030 r. Cel krajowy wyraża się jako udział w krajowym końcowym zużyciu energii i oblicza zgodnie z metodyką określoną w art. 7. Państwa członkowskie uwzględniają ten cel, jak również informacje na temat sposobu, w jaki zamierzają ten cel osiągnąć, w zaktualizowanych zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu przedłożonych zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

2. Państwa członkowskie wprowadzają do swoich przepisów i kodeksów oraz, w stosownych przypadkach, do swoich systemów wsparcia środki mające na celu zwiększenie udziału energii elektrycznej oraz ogrzewania i chłodzenia ze źródeł odnawialnych w zasobie budowlanym, w tym środki krajowe dotyczące znacznego wzrostu prosumpcji odnawialnych źródeł energii, rozwoju społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej i wzrostu lokalnego magazynowania energii, w połączeniu z poprawą efektywności energetycznej w zakresie kogeneracji oraz pasywnych budynków o niemal zerowym lub zerowym zużyciu energii.

Aby osiągnąć określony w ust. 1 orientacyjny udział odnawialnych źródeł energii, państwa członkowskie wprowadzają do swoich przepisów i kodeksów oraz, w stosownych przypadkach, do swoich systemów wsparcia – lub w inny sposób mający równoważny skutek – wymóg wykorzystania w budynkach minimalnych poziomów energii ze źródeł odnawialnych, zgodnie z przepisami dyrektywy 2010/31/UE. Państwa członkowskie umożliwiają osiągnięcie tego minimalnego poziomu między innymi przez posługiwanie się efektywnymi systemami ciepłowniczymi i chłodniczymi.

Jeżeli chodzi o budynki już istniejące, akapit pierwszy dotyczy sił zbrojnych wyłącznie w zakresie, w jakim jego zastosowanie nie wchodzi w konflikt

z charakterem i podstawowym celem działalności sił zbrojnych i z wyłączeniem materiałów używanych wyłącznie w celach wojskowych.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby budynki publiczne na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym stanowiły wzór do naśladowania pod względem udziału wykorzystywanej energii odnawialnej, zgodnie z przepisami art. 9 dyrektywy 2010/31/UE i art. 5 dyrektywy 2012/27/UE. Państwa członkowskie mogą między innymi wypełnić ten wymóg, zezwalając na wykorzystanie dachów budynków publicznych lub publiczno-prywatnych przez strony trzecie do instalacji urządzeń produkujących energię ze źródeł odnawialnych.

4. W celu osiągnięcia określonego w ust. 1 orientacyjnego udziału energii odnawialnej państwa członkowskie promują stosowanie systemów i urządzeń grzewczych i chłodniczych wykorzystujących źródła odnawialne. W tym celu państwa członkowskie stosują wszelkie odpowiednie środki, narzędzia i zachęty, w tym m.in. etykiety energetyczne opracowane na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369[26], świadectwa charakterystyki energetycznej zgodne z dyrektywą 2010/31/UE lub inne dostępne odpowiednie certyfikaty lub normy ustanowione na poziomie krajowym lub unijnym, i zapewniają dostęp do odpowiednich informacji i porad na temat odnawialnych, wysoko energooszczędnych rozwiązań alternatywnych, a także na temat dostępnych instrumentów i zachęt finansowych wspierających zwiększenie tempa wymiany starych systemów ogrzewania i zintensyfikowanie przechodzenia na rozwiązania oparte na energii odnawialnej.”;

7) w art. 18 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Państwa członkowskie zapewniają dostęp do systemów certyfikacji instalatorom i projektantom wszystkich rodzajów systemów grzewczych i chłodniczych wykorzystujących źródła odnawialne w budynkach, przemyśle i rolnictwie oraz instalatorom systemów fotowoltaicznych. Systemy te mogą w stosownych przypadkach uwzględniać istniejące systemy i struktury i opierają się na kryteriach określonych w załączniku IV. Każde państwo członkowskie uznaje certyfikaty przyznane przez inne państwa członkowskie zgodnie z tymi kryteriami.

Państwa członkowskie zapewniają wystarczającą liczbę przeszkolonych i wykwalifikowanych instalatorów systemów ogrzewania i chłodzenia wykorzystujących źródła odnawialne w odniesieniu do odpowiednich technologii, aby umożliwić rozwój systemów ogrzewania i chłodzenia wykorzystujących źródła odnawialne na poziomie wymaganym do osiągnięcia rocznego wzrostu udziału energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia określonego w art. 23.

W celu osiągnięcia takiej wystarczającej liczby instalatorów i projektantów państwa członkowskie zapewniają dostęp do wystarczającej liczby programów szkoleniowych umożliwiających uzyskanie kwalifikacji lub certyfikacji w zakresie technologii ogrzewania i chłodzenia z wykorzystaniem źródeł odnawialnych oraz

[26] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 1).

najnowszych innowacyjnych rozwiązań w tej dziedzinie. Państwa członkowskie wprowadzają środki mające na celu zachęcanie do uczestnictwa w takich programach, skierowane w szczególności do małych i średnich przedsiębiorstw oraz osób samozatrudnionych. Państwa członkowskie mogą zawierać dobrowolne umowy z dostawcami i sprzedawcami odpowiednich technologii w celu przeszkolenia wystarczającej liczby instalatorów, którą można określać na podstawie szacunków sprzedaży, pod kątem najnowszych innowacyjnych rozwiązań i technologii dostępnych na rynku.

4. Państwa członkowskie udostępniają publicznie informacje dotyczące systemów certyfikacji, o których mowa w ust. 3. Państwa członkowskie zapewniają, aby wykaz instalatorów posiadających kwalifikacje lub certyfikaty zgodnie z ust. 3 był regularnie aktualizowany i podawany do publicznej wiadomości.”;

8) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W tym celu państwa członkowskie zapewniają wydanie gwarancji pochodzenia na wniosek producenta energii ze źródeł odnawialnych. Państwa członkowskie mogą ustalić, że gwarancje pochodzenia będą wystawiane w odniesieniu do energii ze źródeł nieodnawialnych. Wydawanie gwarancji pochodzenia może podlegać wymogowi minimalnej mocy. Gwarancja pochodzenia jest wystawiana dla standardowej jednostki 1 MWh. Dla każdej wyprodukowanej jednostki energii wydawana jest maksymalnie jedna gwarancja pochodzenia.”;

(ii) skreśla się akapit piąty;

b) ust. 8 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy dostawca energii elektrycznej ma obowiązek wykazać udział lub ilość energii ze źródeł odnawialnych w swoim miksie energetycznym do celów art. 3 ust. 9 lit. a) dyrektywy 2009/72/WE, może to zrobić, posługując się gwarancjami pochodzenia z wyłączeniem udziału w jego miksie energetycznym odpowiadającego ofertom handlowym niepodlegającym śledzeniu, jeżeli takie występują, w odniesieniu do których dostawca może wykorzystać miks pozostałej energii.”;

9) art. 20 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W zależności od swojej oceny, włączonej do zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (UE) 2018/1999 i dotyczącej konieczności budowy nowej infrastruktury na potrzeby systemów ciepłowniczych i chłodniczych wykorzystujących źródła odnawialne w celu osiągnięcia unijnego celu określonego w art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie podejmują, w stosownych przypadkach, niezbędne kroki na rzecz rozbudowy efektywnej infrastruktury systemu ciepłowniczego i chłodniczego w celu wspierania ogrzewania i chłodzenia wykorzystującego źródła odnawialne, w tym energię słoneczną, energię otoczenia, energię geotermalną, biomasę,

biogaz, biopłyny oraz ciepło odpadowe i chłód odpadowy w połączeniu z magazynowaniem energii cieplnej.”;

10) dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Artykuł 20a

Ułatwianie integracji systemu odnawialnej energii elektrycznej

„1. Państwa członkowskie wymagają od operatorów systemu przesyłowego i operatorów systemu dystrybucyjnego działających na ich terytorium, aby udostępniali informacje na temat udziału odnawialnej energii elektrycznej i zawartości emisji gazów cieplarnianych w energii elektrycznej dostarczanej w każdym obszarze rynkowym, z możliwie największą dokładnością i w czasie jak najbardziej zbliżonym do czasu rzeczywistego, ale w przedziałach czasowych nie dłuższych niż jedna godzina, wraz z prognozami, jeżeli są one dostępne. Informacje te udostępnia się w formie cyfrowej w sposób gwarantujący, że z informacji tych będą mogli korzystać uczestnicy rynku energii elektrycznej, koncentratorzy, konsumenci i użytkownicy końcowi oraz że będą one czytelne dla urządzeń wykorzystujących komunikację elektroniczną, takich jak inteligentne systemy pomiarowe, punkty ładowania pojazdów elektrycznych, systemy ogrzewania i chłodzenia oraz systemy zarządzania energią w budynkach.

2. Oprócz wymogów zawartych we [wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie baterii i zużytych baterii, uchylającego dyrektywę 2006/66/WE i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/1020] państwa członkowskie zapewniają, aby producenci baterii stosowanych w gospodarstwach domowych i baterii przemysłowych umożliwili właścicielom i użytkownikom baterii, jak również osobom trzecim działającym w ich imieniu, takim jak przedsiębiorstwa zajmujące się zarządzaniem energią w budynkach i uczestnicy rynku energii elektrycznej, dostęp w czasie rzeczywistym do podstawowych informacji z systemu zarządzania baterią, w tym na temat pojemności baterii, stanu zdrowia baterii, poziomu naładowania i wartości zadanej mocy, na niedyskryminacyjnych warunkach i nieodpłatnie.

Państwa członkowskie zapewniają, aby producenci pojazdów udostępniali w czasie rzeczywistym właścicielom i użytkownikom pojazdów elektrycznych – a także osobom trzecim działającym w imieniu właścicieli i użytkowników, takim jak uczestnicy rynku energii elektrycznej i dostawcy usług w zakresie elektromobilności – dane pokładowe dotyczące stanu zdrowia baterii, poziomu naładowania baterii, wartości zadanej mocy baterii, pojemności baterii, a także położenia pojazdów elektrycznych, na niedyskryminacyjnych warunkach i nieodpłatnie, oprócz dalszych wymogów zawartych w rozporządzeniu w sprawie homologacji typu i nadzoru rynku.

3. Oprócz wymogów zawartych we [wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych, uchylającego dyrektywę 2014/94/UE] państwa członkowskie zapewniają, aby niedostępne publicznie punkty ładowania o normalnej mocy zainstalowane na ich terytorium od [termin transpozycji niniejszej dyrektywy zmieniającej] mogły obsługiwać funkcje inteligentnego ładowania oraz, w stosownych przypadkach w oparciu o ocenę organu regulacyjnego, funkcje ładowania dwukierunkowego.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe ramy regulacyjne nie dyskryminowały mniejszych ani mobilnych systemów magazynowania, takich jak baterie do użytku domowego i pojazdy elektryczne, jeżeli chodzi o ich udział w rynkach energii elektrycznej, w tym w obszarze zarządzania ograniczeniami przesyłowymi oraz świadczenia usług w zakresie elastyczności i usług bilansujących, zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem koncentracji.”;

11) dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Artykuł 22a

Zwiększanie roli energii odnawialnej w przemyśle

1. Państwa członkowskie dążą do zwiększenia udziału źródeł odnawialnych w liczbie źródeł energii wykorzystywanych w sektorze przemysłu do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne o orientacyjny średni minimalny roczny wzrost o 1,1 punktu procentowego do 2030 r.

Państwa członkowskie uwzględniają zaplanowane i wprowadzone środki mające na celu osiągnięcie takiego orientacyjnego wzrostu w swoich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu i w sprawozdaniach z postępów składanych na podstawie art. 3, 14 i 17 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

Państwa członkowskie zapewniają, aby do 2030 r. wśród paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego stosowanych do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne 50 % stanowił wodór stosowany w przemyśle do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne. Do celu obliczania tego odsetka stosuje się następujący zasady:

a) do celu obliczenia mianownika wykorzystuje się wartość energetyczną wodoru przeznaczonego do celów związanych z energią końcową i do celów innych niż energetyczne, z wyłączeniem wodoru wykorzystywanego jako produkt pośredni w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych;

b) do celu obliczenia licznika wykorzystuje się wartość energetyczną paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zużywanych w przemyśle do celów związanych z energią końcową i do celów innych niż energetyczne, z wyłączeniem paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego wykorzystywanych jako produkt pośredni w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych;

c) do celu obliczenia licznika i mianownika stosuje się wartości energetyczne paliw określonych w załączniku III.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby produktom przemysłowym, które oznaczono lub zgłoszono jako wyprodukowane z wykorzystaniem energii odnawialnej i paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego, towarzyszyła informacja na temat odsetka energii odnawialnej lub paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego wykorzystanych na etapach pozyskania i przetworzenia wstępnego surowców,

produkcji i dystrybucji, obliczonego na podstawie metod określonych w zaleceniu 2013/179/UE[27] lub ewentualnie w normie ISO 14067:2018.”;

12) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu promowania korzystania z energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia każde państwo członkowskie zwiększa udział energii odnawialnej w tym sektorze o co najmniej 1,1 punktu procentowego jako roczna średnia wyliczona dla okresów 2021–2025 i 2026–2030, zaczynając od udziału energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia osiągniętego w 2020 r., wyrażonego jako krajowy udział w końcowym zużyciu energii brutto i obliczonego zgodnie z metodyką opisaną w art. 7.

W przypadku państw członkowskich, w których wykorzystuje się ciepło odpadowe i chłód odpadowy, udział ten zwiększa się o 1,5 punktu procentowego. W takim przypadku państwa członkowskie mogą doliczać ciepło odpadowe i chłód odpadowy do wysokości 40 % średniego rocznego zwiększenia.

Oprócz minimalnego rocznego wzrostu o 1,1 punktu procentowego, o którym mowa w akapicie pierwszym, każde państwo członkowskie dąży do zwiększenia udziału energii odnawialnej w swoim sektorze ogrzewania i chłodzenia o wielkość określoną w załączniku 1a.”;

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie przeprowadzają ocenę swojego potencjału pod względem energii ze źródeł odnawialnych i wykorzystania ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w sektorze ogrzewania i chłodzenia, w tym, w stosownych przypadkach, analizę obszarów odpowiednich do ich zastosowania przy niskim ryzyku ekologicznym oraz analizę potencjału projektów na małą skalę w gospodarstwach domowych. W ocenie określa się cele pośrednie i środki służące zwiększeniu wykorzystania odnawialnych źródeł energii w ogrzewaniu i chłodzeniu oraz, w stosownych przypadkach, wykorzystania ciepła odpadowego i chłodu odpadowego za pośrednictwem systemu ciepłowniczego i chłodniczego z myślą o utworzeniu długoterminowej krajowej strategii obniżenia emisyjności ciepłownictwa i chłodnictwa. Ocena ta stanowi część zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, o których mowa w art. 3 i 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999, i towarzyszy kompleksowej ocenie dotyczącej ogrzewania i chłodzenia wymaganej na podstawie art. 14 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE.”;

c) uchyla się ust. 2 akapit pierwszy lit. a);

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

[27] 2013/179/UE: zalecenie Komisji z dnia 9 kwietnia 2013 r. w sprawie stosowania wspólnych metod pomiaru efektywności środowiskowej w cyklu życia produktów i organizacji oraz informowania o niej, Dz.U. L 124 z 4.5.2013, s. 1.

„4. W celu osiągnięcia średniego rocznego wzrostu, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy, państwa członkowskie mogą wdrożyć jeden lub więcej z następujących środków:

a) fizyczne wprowadzanie energii odnawialnej lub ciepła odpadowego i chłodu odpadowego do źródeł energii i paliw dostarczanych na potrzeby ogrzewania i chłodzenia;

b) instalacja w budynkach wysoce efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych wykorzystujących energię odnawialną lub wykorzystywanie energii odnawialnej lub ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w przemysłowych procesach grzewczych i chłodniczych;

c) środki objęte zbywalnymi certyfikatami potwierdzającymi przestrzeganie zobowiązania określonego w ust. 1 akapit pierwszy poprzez wspieranie środków dotyczących instalacji określonych w lit. b) niniejszego ustępu przez inny podmiot gospodarczy, taki jak niezależny instalator technologii związanych z energia odnawialną lub przedsiębiorstwo usług energetycznych świadczące usługi w zakresie instalacji wykorzystujących energie odnawialne;

d) budowanie zdolności organów krajowych i lokalnych w zakresie planowania i realizacji projektów i infrastruktury związanych z odnawialnymi źródłami energii;

e) utworzenie ram ograniczania ryzyka w celu zmniejszenia kosztów kapitału w przypadku projektów dotyczących ogrzewania i chłodzenia z wykorzystaniem źródeł odnawialnych;

f) zachęcanie przedsiębiorstw i grup małych konsumentów do zawierania umów o zakup ciepła;

g) realizacja planowych programów wymiany systemów ciepłowniczych wykorzystujących paliwa kopalne lub programów stopniowego wycofywania paliw kopalnych obejmujących cele pośrednie;

h) planowanie w zakresie ogrzewania wykorzystującego źródła odnawialne, obejmującego chłodzenie oraz wymagania na poziomie lokalnym i regionalnym;

i) inne środki z dziedziny polityki, w tym środki fiskalne, systemy wsparcia lub inne zachęty finansowe.

Przy wprowadzaniu i wdrażaniu wspomnianych środków państwa członkowskie zapewniają dostęp do tych środków wszystkim konsumentom, w szczególności gospodarstwom domowym o niskich dochodach lub gospodarstwom domowym w trudnej sytuacji, które w przeciwnym wypadku nie dysponowałyby wystarczającymi nakładami kapitałowymi, by korzystać z tych środków.”;

13) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby odbiorcy końcowi otrzymywali – w łatwo dostępny sposób, na przykład w ramach rozliczeń lub na stronach internetowych dostawców oraz na żądanie – informacje na temat efektywności energetycznej i udziału energii odnawialnej w ich systemach ciepłowniczych i chłodniczych. Informacje na temat udziału energii odnawialnej ujmuje się co najmniej jako odsetek końcowego zużycia brutto ogrzewania i chłodzenia przypisanego do odbiorców danego systemu ciepłowniczego i chłodniczego i obejmują one dane na temat ilości energii zużytej do dostarczenia odbiorcy lub użytkownikowi końcowemu jednej jednostki energii cieplnej.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie dążą do zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych oraz z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w systemach ciepłowniczych i chłodniczych o co najmniej 2,1 punktów procentowych jako roczna średnia obliczona dla okresu 2021–2025 i dla okresu 2026–2030, zaczynając od udziału energii ze źródeł odnawialnych i z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w systemach ciepłowniczych i chłodniczych osiągniętego w 2020 r., i ustanawiają środki konieczne do osiągnięcia tego celu. Udział energii ze źródeł odnawialnych wyraża się w postaci udziału w końcowym zużyciu energii brutto w systemach ciepłowniczych i chłodniczych dostosowanego do normalnych średnich warunków klimatycznych.

Państwa członkowskie, w których udział energii ze źródeł odnawialnych i z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w systemach ciepłowniczych i chłodniczych przekracza 60 %, mogą liczyć każdy taki udział jako spełniający średnie roczne zwiększenie, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Państwa członkowskie ustanawiają środki konieczne do wdrożenia średniego rocznego zwiększenia określonego w akapicie pierwszym w swoich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (UE) 2018/1999.”;

c) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Państwa członkowskie zapewniają, by operatorzy systemów ciepłowniczych i chłodniczych o mocy powyżej 25 MWth byli zobowiązani do przyłączenia dostawców energii ze źródeł odnawialnych oraz z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego będących stroną trzecią lub byli zobowiązani do oferowania podłączenia i zakupu ciepła i chłodu ze źródeł odnawialnych oraz z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego od dostawców będących stroną trzecią – w oparciu o niedyskryminacyjne kryteria określone przez właściwy organ danego państwa członkowskiego, jeżeli tacy operatorzy muszą:

a) zaspokoić popyt ze strony nowych odbiorców;

b) zastąpić istniejące zdolności wytwarzania ciepła lub chłodu;

c) rozszerzyć istniejące zdolności wytwarzania ciepła lub chłodu.”;

d) ust. 5 i ust. 6 otrzymują brzmienie:

„5. Państwa członkowskie mogą zezwolić, aby operator systemu ciepłowniczego lub chłodniczego mógł odmówić przyłączenia i zakupu ciepła lub chłodu od dostawców będących stronami trzecimi w którejkolwiek z następujących sytuacji:

a) system nie ma wystarczającej przepustowości ze względu na inne dostawy ciepła lub chłodu ze źródeł odnawialnych lub ciepła odpadowego i chłodu odpadowego;

b) ciepło lub chłód od dostawcy będącego stroną trzecią nie spełnia parametrów technicznych niezbędnych do przyłączenia oraz zapewnienia niezawodnego i bezpiecznego funkcjonowania systemu ciepłowniczego i chłodniczego;

c) operator może wykazać, że udzielenie dostępu doprowadziłoby do nadmiernego wzrostu kosztów ponoszonych przez odbiorców końcowych za dostarczenie ciepła lub chłodu w porównaniu z kosztami związanymi z korzystaniem z głównego lokalnego źródła ciepła lub chłodu, dla którego energia ze źródeł odnawialnych lub ciepło odpadowe i chłód odpadowy stanowiłyby konkurencję;

d) system operatora spełnia definicję efektywnego systemu ciepłowniczego i chłodniczego określoną w [art. x proponowanej wersji przekształconej dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej].

Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy operator systemu ciepłowniczego lub chłodniczego odmówi przyłączenia dostawcy ciepła lub chłodu na podstawie akapitu pierwszego, operator ten przekazał właściwemu organowi informację dotyczącą powodów odmowy, jak również warunków, które należałoby spełnić i środków, które należałoby wprowadzić w systemie, aby umożliwić takie przyłączenie. Państwa członkowskie zapewniają, aby istniała odpowiednia procedura odwoływania się od nieuzasadnionych odmów.

6. Aby ułatwić wykorzystanie ciepła odpadowego i chłodu odpadowego, państwa członkowskie wprowadzają ramy koordynacji operatorów systemów ciepłowniczych i chłodniczych z potencjalnymi źródłami ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w sektorach przemysłu i usług. Przedmiotowe ramy koordynacji zapewniają dialog w odniesieniu do wykorzystania ciepła odpadowego i chłodu odpadowego, obejmujący co najmniej:

a) operatorów systemów ciepłowniczych i chłodniczych;

b) przedsiębiorstwa sektorów przemysłu i usług wytwarzające ciepło odpadowe i chłód odpadowy, które można w sposób opłacalny odzyskać za pośrednictwem systemów ciepłowniczych i chłodniczych, takie jak ośrodki przetwarzania danych, zakłady przemysłowe, duże budynki komercyjne i transport publiczny; oraz

c) organy lokalne odpowiedzialne za planowanie i zatwierdzanie infrastruktury energetycznej.”;

e) ust. 8, 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„8. Państwa członkowskie ustanawiają ramy, zgodnie z którymi operatorzy systemu dystrybucji energii elektrycznej oceniają, nie rzadziej niż co cztery lata i we współpracy z operatorami systemów ciepłowniczych i chłodniczych na odpowiednich obszarach, potencjał systemów ciepłowniczych i chłodniczych pod względem zapewnienia usługi bilansującej i innych usług systemowych, w tym odpowiedzi odbioru i magazynowania energii cieplnej pochodzącej z nadwyżek energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz oceniają, czy wykorzystanie zidentyfikowanego potencjału byłoby bardziej efektywne pod względem zasobów i kosztów niż rozwiązania alternatywne.

Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy systemów przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej należycie uwzględniali wyniki oceny wymaganej na podstawie akapitu pierwszego podczas planowania sieci, inwestycji w sieć i rozwoju infrastruktury na swoich odpowiednich terytoriach.

Państwa członkowskie ułatwiają koordynację między operatorami systemów ciepłowniczych i chłodniczych a operatorami systemu przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej w celu zapewnienia, aby usługi bilansujące, magazynowania i inne usługi w zakresie elastyczności, takie jak odpowiedź odbioru, świadczone przez operatorów systemów ciepłowniczych i grzewczych, można było świadczyć na rynkach energii elektrycznej tych państw.

Państwa członkowskie mogą rozszerzyć wymogi w zakresie oceny i koordynacji określone w akapicie pierwszym i trzecim na operatorów systemu przesyłu i dystrybucji gazu, w tym sieci wodorowych i innych sieci energetycznych.

9. Państwa członkowskie zapewniają jasne, publicznie dostępne określenie praw konsumentów i zasad dotyczących eksploatacji systemów ciepłowniczych i chłodniczych zgodnie z niniejszym artykułem oraz egzekwowanie tych praw i zasad przez właściwy organ..

10. Państwo członkowskie nie ma obowiązku stosowania ust. 2 i 9 niniejszego artykułu, jeżeli spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:

a) w dniu 24 grudnia 2018 r. udział jego systemów ciepłowniczych i chłodniczych w końcowym zużyciu energii brutto na ogrzewanie i chłodzenie wynosił 2 % lub mniej;

b) do dnia 24 grudnia 2018 r. udział jego systemów ciepłowniczych i chłodniczych w końcowym zużyciu energii brutto na ogrzewanie i chłodzenie wzrósł powyżej 2 % na skutek rozwijania nowych efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych na podstawie jego zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (UE) 2018/1999 i na podstawie oceny, o której mowa w art. 23 ust. 1a niniejszej dyrektywy;

c) 90 % końcowego zużycia energii brutto w systemach ciepłowniczych i chłodniczych przypada na systemy ciepłownicze i chłodnicze spełniające definicję określoną w [art. x proponowanej wersji przekształconej dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej].”;

14) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

Redukcja intensywności emisji gazów cieplarnianych w sektorze transportu dzięki korzystaniu z energii odnawialnej

1. Każde państwo członkowskie nakłada na dostawców paliw obowiązek zapewnienia, aby:

a) do sektora transportu dostarczano paliwa odnawialne i odnawialną energię elektryczną w ilości, która doprowadzi do redukcji intensywności emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 13 % do 2030 r. w porównaniu z poziomem bazowym określonym w art. 27 ust. 1 lit. b) zgodnie z orientacyjną trajektorią określoną przez dane państwo członkowskie;

b) udział zaawansowanych biopaliw i biogazu wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część A w energii dostarczonej do sektora transportu wyniósł co najmniej 0,2 % w 2022 r., 0,5 % w 2025 r. i 2,2 % w 2030 r., a udział paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego wyniósł co najmniej 2,6 % w 2030 r.

Do celu obliczenia redukcji, o której mowa w lit. a), oraz udziału, o którym mowa w lit. b), państwa członkowskie uwzględniają paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego również wtedy, gdy są one stosowane jako produkt pośredni w produkcji paliw konwencjonalnych. Do celu obliczenia redukcji, o której mowa w lit. a), państwa członkowskie mogą uwzględniać pochodzące z recyklingu paliwa węglowe.

Nakładając na dostawców paliwa powyższy obowiązek, państwa członkowskie mogą zwolnić dostawców paliw dostarczających energię elektryczną lub odnawialne ciekłe i gazowe paliwa transportowe pochodzenia niebiologicznego – w odniesieniu do tych paliw – z wymogu osiągnięcia minimalnego udziału zaawansowanych biopaliw i biogazu wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część A.

2. Państwa członkowskie ustanawiają mechanizm umożliwiający dostawcom paliwa na ich terytorium wymianę jednostek z tytułu dostarczania energii odnawialnej do sektora transportu. Podmioty gospodarcze, które dostarczają odnawialną energię elektryczną do pojazdów elektrycznych za pośrednictwem publicznych stacji ładowania, otrzymują jednostki emisji niezależnie od tego, czy podmioty te podlegają obowiązkowi nałożonemu przez państwo członkowskie na dostawców paliwa, i mogą sprzedawać te jednostki dostawcom paliwa, którym zezwala się na wykorzystanie jednostek do wypełnienia obowiązku określonego w ust. 1 akapit pierwszy.”;

15) w art. 26 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Na potrzeby obliczenia końcowego zużycia energii brutto ze źródeł odnawialnych w danym państwie członkowskim, o którym mowa w art. 7, oraz celu dotyczącego redukcji intensywności emisji gazów cieplarnianych, o którym mowa w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), udział biopaliw i biopłynów, jak również paliw z biomasy zużywanych w transporcie – jeśli są one produkowane z roślin spożywczych i pastewnych – nie może w tym państwie członkowskim przekraczać o więcej niż o 1 punkt procentowy udziału takich paliw w końcowym zużyciu energii w sektorze transportu w 2020 r., a maksymalnie może to być 7 % końcowego zużycia energii w sektorze transportu w tym państwie członkowskim.”;

(ii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy udział biopaliw i biopłynów, jak również paliw z biomasy zużywanych w transporcie, wyprodukowanych z roślin spożywczych i pastewnych w danym państwie członkowskim jest ograniczony do poziomu poniżej 7 % lub gdy państwo członkowskie postanowi dalej ograniczyć ten udział, może ono odpowiednio obniżyć cel dotyczący redukcji intensywności emisji gazów cieplarnianych, o którym mowa w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), uwzględniając wkład, jaki te paliwa wniosłyby w ograniczenie emisji gazów cieplarnianych. W tym celu państwa członkowskie uznają, że paliwa te ograniczają emisje gazów cieplarnianych o 50 %.”;

b) w ust. 2 akapit pierwszy i piąty słowa „udziału minimalnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy” zastępuje się słowami „celu dotyczącego redukcji intensywności emisji gazów cieplarnianych, o którym mowa w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)”;

16) w art. 27 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Zasady obliczania w sektorze transportu w odniesieniu do paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego, niezależnie od ich końcowego zastosowania”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do celu obliczania redukcji intensywności emisji gazów cieplarnianych, o której mowa w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), stosuje się następujący zasady:

a) ograniczenie emisji gazów cieplarnianych oblicza się w następujący sposób:

(i) w przypadku biopaliw i biogazu – przez pomnożenie ilości tych paliw dostarczonych na potrzeby wszystkich rodzajów transportu przez ograniczenie emisji wynikające z wykorzystania tych paliw określone zgodnie z art. 31;

(ii) w przypadku paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego i pochodzących z recyklingu paliw węglowych – przez pomnożenie ilości tych paliw dostarczonych na potrzeby wszystkich rodzajów transportu przez ograniczenie emisji wynikające z wykorzystania tych paliw określone zgodnie aktami delegowanym przyjętymi na podstawie art. 29a ust. 3;

(iii) w przypadku odnawialnej energii elektrycznej – przez pomnożenie ilości odnawialnej energii elektrycznej dostarczanej na potrzeby wszystkich rodzajów transportu przez wartość odpowiednika kopalnego $EC_{F(e)}$ określoną w załączniku V;

b) poziom bazowy, o którym mowa w art. 25 ust. 1, oblicza się poprzez pomnożenie ilości energii dostarczanej do sektora transportu przez wartość odpowiednika kopalnego $E_{F(t)}$ określoną w załączniku V;

c) do celu obliczania odpowiednich ilości energii stosuje się następujący zasady:

(i) do celu ustalenia ilości energii dostarczanej do sektora transportu stosuje się wartości energetyczne paliw transportowych określone w załączniku III;

(ii) do celu ustalenia wartości energetycznej paliw transportowych niewymienionych w załączniku III państwa członkowskie stosują odpowiednie normy europejskie w celu ustalania wartości kalorycznych paliw. W przypadku gdy nie przyjęto w tym zakresie normy europejskiej, stosuje się odpowiednie normy ISO;

(iii) ilość odnawialnej energii elektrycznej dostarczanej do sektora transportu ustala się poprzez pomnożenie ilości energii elektrycznej dostarczanej do tego sektora przez średni udział odnawialnej energii elektrycznej dostarczanej na terytorium państwa członkowskiego w dwóch poprzednich latach. W drodze wyjątku, w przypadku energii elektrycznej uzyskanej z bezpośredniego podłączenia do instalacji wytwarzającej odnawialną energię elektryczną i dostarczanej do sektora transportu, tę energię elektryczną zalicza się w całości jako odnawialną;

(iv) udział biopaliw i biogazu produkowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część B w wartości energetycznej paliw i energii elektrycznej dostarczanych do sektora transportu ogranicza się, z wyjątkiem Cypru i Malty, do 1,7 %;

d) redukcję intensywności emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu energii odnawialnej ustala się poprzez podzielenie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikającego z wykorzystywania biopaliw, biogazu i odnawialnej energii elektrycznej dostarczanych na potrzeby wszystkich rodzajów transportu przez poziom bazowy.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 35 aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez dostosowanie wartości

energetycznej paliw transportowych określonych w załączniku III zgodnie z postępem naukowo-technicznym;”;

c) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Aby obliczyć cele, o których mowa w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy lit. b), stosuje się następujący zasady:

a) do celu obliczenia mianownika, tj. ilości energii zużytej w sektorze transportu, uwzględnia się wszystkie paliwa i całą energię elektryczną dostarczone do sektora transportu;

b) do celu obliczenia licznika uwzględnia się wartość energetyczną zaawansowanych biopaliw i biogazu wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część A oraz paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego dostarczanych na potrzeby wszystkich rodzajów transportu na terytorium Unii;

c) uznaje się, że udział zaawansowanych biopaliw i biogazu wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część A oraz w paliwach odnawialnych pochodzenia niebiologicznego dostarczanych w sektorach lotniczym i morskim jest równy ich wartości energetycznej pomnożonej przez 1,2.”;

d) uchyla się ust. 2;

e) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) uchyla się akapity pierwszy, drugi i trzeci;

(ii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli energia elektryczna jest wykorzystywana do produkcji paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego bezpośrednio albo do produkcji produktów pośrednich, w celu ustalenia udziału energii odnawialnej wykorzystuje się średni udział energii elektrycznej z odnawialnych źródeł w państwie produkcji, według pomiarów z dwóch lat poprzedzających rok, którego dotyczy obliczenie.”;

(iii) akapit piąty zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Energia elektryczna uzyskana z bezpośredniego podłączenia do instalacji wytwarzającej odnawialną energię elektryczną może być jednak w całości zaliczana jako odnawialna energia elektryczna, jeżeli jest zużywana do celów produkcji paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego, pod warunkiem że taka instalacja:”;

17) w art. 28 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 2, 3 i 4;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„Do dnia 31 grudnia 2024 r. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 35 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie metodyki wyznaczania udziału biopaliwa oraz biogazu dla transportu będących produktem przetwarzania we wspólnym procesie biomasy i paliw kopalnych.”;

c) w ust. 7 słowa „określony w art. 25 ust. 1 akapit czwarty” zastępuje się słowami „określony w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)”;

18) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wkład w udziały energii odnawialnej państw członkowskich; oraz cele, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 15a ust. 1, art. 22a ust. 1, art. 23 ust. 1, art. 24 ust. 4 oraz art. 25 ust. 1 niniejszej dyrektywy;”;

(ii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Paliwa z biomasy spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określone w ust. 2–7 i 10, jeżeli są stosowane:

– a) w przypadku stałych paliw z biomasy – w instalacjach produkujących energię elektryczną, ciepło i chłód o całkowitej nominalnej mocy cieplnej wynoszącej co najmniej 5 MW,

– b) w przypadku gazowych paliw z biomasy – w instalacjach produkujących energię elektryczną, ciepło i chłód o całkowitej nominalnej mocy cieplnej wynoszącej co najmniej 2 MW,

– c) w przypadku instalacji produkujących gazowe paliwa z biomasy o następującym średnim natężeniu przepływu biometanu:

(i) wynoszącym powyżej 200 m3 ekwiwalentu metanu/h mierzonym w standardowych warunkach temperatury i ciśnienia (tj. 0 ºC i ciśnienie atmosferyczne na poziomie 1 bar);

(ii) jeżeli biogaz stanowi mieszaninę metanu z innymi gazami niepalnymi, natężenie przepływu metanu uzyskuje się po przeliczeniu progu określonego w ppkt (i) proporcjonalnie do objętościowego udziału metanu w mieszaninie;

(iii) po akapicie czwartym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie mogą stosować kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych do instalacji o niższej całkowitej nominalnej mocy cieplnej lub niższym natężeniu przepływu biometanu.”;

b) w ust. 3 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Niniejszy ustęp, z wyjątkiem akapitu pierwszego lit. c), stosuje się również do biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy produkowanych z biomasy leśnej.”;

c) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Akapit pierwszy, z wyjątkiem lit. b) i c), oraz akapit drugi stosuje się również do biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy produkowanych z biomasy leśnej.”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wyprodukowanych z biomasy rolniczej lub leśnej uwzględnianych dla celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), nie wytwarza się z surowców pozyskanych z terenów, które były torfowiskami w styczniu 2008 r., chyba że przedstawiono dowody, że przy uprawie i pozyskiwaniu tych surowców nie stosowano melioracji uprzednio niemeliorowanych gleb.”;

e) ust. 6 akapit pierwszy akapit pierwszy lit. a) ppkt (iv) otrzymuje brzmienie:

„(iv) że pozyskiwanie biomasy odbywa się z uwzględnieniem zachowania jakości gleby i różnorodności biologicznej w celu zminimalizowania negatywnych skutków w sposób pozwalający uniknąć pozyskiwania pniaków i korzeni, degradacji lasów pierwotnych lub przekształcania tych lasów w plantacje leśne, lub pozyskiwania na glebach wrażliwych; minimalizuje zrąb zupełny na dużą skalę i zapewnia odpowiednie dla danego miejsca progi pozyskiwania drewna posuszowego oraz wymogi dotyczące wykorzystywania systemów pozyskiwania drewna, które minimalizują wpływ na jakość gleby, w tym zagęszczanie gleby, oraz na cechy różnorodności biologicznej i siedliska:”;

f) ust. 6 akapit pierwszy lit. b) ppkt (iv) otrzymuje brzmienie:

„(iv) że pozyskiwanie biomasy odbywa się z uwzględnieniem zachowania jakości gleby i różnorodności biologicznej w celu zminimalizowania negatywnych skutków w sposób pozwalający uniknąć pozyskiwania pniaków i korzeni, degradacji lasów pierwotnych lub przekształcania tych lasów w plantacje leśne, lub pozyskiwania na glebach wrażliwych; minimalizuje zrąb zupełny na dużą skalę i zapewnia odpowiednie dla danego miejsca progi pozyskiwania drewna posuszowego oraz wymogi dotyczące wykorzystywania systemów pozyskiwania drewna, które minimalizują wpływ na jakość gleby, w tym zagęszczanie gleby, oraz na cechy różnorodności biologicznej i siedliska:”;

g) ust. 10 akapit pierwszy lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) co najmniej 70 % w przypadku energii elektrycznej, ciepła i chłodu produkowanych z paliw z biomasy wykorzystywanych w instalacjach do dnia 31 grudnia 2025 r. oraz co najmniej 80 % od dnia 1 stycznia 2026 r.”;

19) dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Kryteria ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dotyczące paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego i pochodzących z recyklingu paliw węglowych

1. Energię z paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zalicza się na poczet udziału państw członkowskich w energii odnawialnej oraz na poczet celów, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 15a ust. 1, art. 22a ust. 1, art. 23 ust. 1, art. 24 ust. 4 i art. 25 ust. 1, wyłącznie w przypadku, gdy ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynikające z wykorzystywania tych paliw wynosi co najmniej 70 %.

2. Energię z pochodzących z recyklingu paliw węglowych można zaliczyć na poczet celu dotyczącego redukcji emisji gazów cieplarnianych, o której mowa w art. 25

ust. 1 akapit pierwszy lit. a), wyłącznie w przypadku, gdy ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynikające z wykorzystywania tych paliw wynosi co najmniej 70 %.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 35 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie metodyki oceny ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, uzyskanego dzięki paliwom odnawialnym pochodzenia niebiologicznego oraz pochodzącym z recyklingu paliwom węglowym. Metodyka ta zapewnia, aby jednostek za emisje uniknięte nie przyznawano za CO_2, którego wychwytywanie otrzymało już jednostkę emisji na podstawie innych przepisów prawa.";

20) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit pierwszy formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy paliwa odnawialne i pochodzące z recyklingu paliwa węglowe mają zostać zaliczone na poczet celów, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 15a ust. 1, art. 22a ust. 1, art. 23 ust. 1, art. 24 ust. 4 i art. 25 ust. 1, państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych, określonych w art. 29 ust. 2–7 i 10 oraz art. 29a ust. 1 i 2, w odniesieniu do paliw odnawialnych i pochodzących z recyklingu paliw węglowych. W tym celu państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych stosowania systemu bilansu masy, który:";

b) ust. 3 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„Państwa członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia, aby podmioty gospodarcze przedkładały wiarygodne informacje dotyczące zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określonymi w art. 29 ust. 2–7 i 10 i art. 29a ust. 1 i 2, oraz aby podmioty gospodarcze udostępniały odpowiednim państwom członkowskim, na ich wniosek, dane wykorzystane do opracowania tych informacji.

Obowiązki ustanowione w tym ustępie mają zastosowanie bez względu na to, czy paliwa odnawialne i pochodzące z recyklingu paliwa węglowe są produkowane w obrębie Unii czy przywożone. Informacje dotyczące pochodzenia geograficznego i rodzaju surowców przeznaczonych na biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy w podziale na dostawców paliw udostępnia się konsumentom na stronach internetowych operatorów, dostawców lub odpowiednich właściwych organów i co roku aktualizuje.";

c) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Komisja może zdecydować, że dobrowolne systemy krajowe lub międzynarodowe ustanawiające normy dla produkcji paliw odnawialnych i pochodzących z recyklingu paliw węglowych, mają podawać dokładne dane dotyczące ograniczania emisji gazów cieplarnianych do celów art. 29 ust. 10 i art. 29a ust. 1 i 2, wykazywać zgodność z art. 27 ust. 3 i art. 31a ust. 5 lub wykazywać, że partie biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 29 ust. 2–7. Wykazując, że kryteria określone w art. 29 ust. 6 i 7 są spełnione, operatorzy mogą dostarczyć wymagane dowody bezpośrednio na poziomie obszaru pozyskiwania. Komisja może uznać obszary przeznaczone do ochrony rzadkich, zagrożonych lub silnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków uznanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody do celów art. 29 ust. 3 akapit pierwszy lit. c) ppkt (ii).”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie mogą utworzyć systemy krajowe, w których przestrzeganie kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określonych w art. 29 ust. 2–7 i 10 i art. 29a ust. 1 i 2 zgodnie z metodyką opracowaną na podstawie art. 29a ust. 3 jest weryfikowane w całym procesie kontroli pochodzenia z udziałem właściwych organów krajowych. Systemy te mogą być również stosowane w celu weryfikacji dokładności i kompletności informacji wprowadzanych przez podmioty gospodarcze do unijnej bazy danych do celów wykazania zgodności z art. 27 ust. 3 oraz do celów certyfikacji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów.

Państwo członkowskie może powiadomić o takim systemie krajowym Komisję. Komisja traktuje priorytetowo ocenę takiego systemu, aby ułatwić wzajemne dwustronne i wielostronne uznawanie takich systemów. Komisja może zadecydować w drodze aktów wykonawczych, czy taki zgłoszony system krajowy jest zgodny z warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 3.

W przypadku pozytywnej decyzji inne systemy uznane przez Komisję zgodnie z niniejszym artykułem nie mogą odmówić wzajemnego uznawania względem krajowego systemu tego państwa członkowskiego, jeżeli chodzi o weryfikację zgodności z kryteriami, w odniesieniu do których Komisja uznała ten system.

W przypadku instalacji wytwarzających energię elektryczną, ciepło i chłód o całkowitej nominalnej mocy cieplnej wynoszącej 5–10 MW państwa członkowskie ustanawiają uproszczone krajowe systemy weryfikacji do celów zapewnienia spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określonych w art. 29 ust. 2–7 i 10.”;

e) ust. 9 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli podmiot gospodarczy przedstawia dowód lub dane uzyskane w ramach systemu będącego przedmiotem decyzji podjętej zgodnie z ust. 4 lub 6 państwo członkowskie nie wymaga od podmiotu gospodarczego przedstawiania dalszego dowodu zgodności z elementami systemu, w odniesieniu do których Komisja uznała ten system.”;

f) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„Na wniosek jednego z państw członkowskich, którego podstawą może być wniosek podmiotu gospodarczego, Komisja analizuje, na podstawie wszelkich dostępnych dowodów, czy zostały spełnione kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych, określone w art. 29 ust. 2–7 i 10 i art. 29a ust. 1 i 2 w odniesieniu do paliw odnawialnych i pochodzących z recyklingu paliw węglowych.

W ciągu sześciu miesięcy od otrzymania takiego wniosku i zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 3, Komisja, w drodze aktów wykonawczych, decyduje, czy przedmiotowe państwo członkowskie może:

a) uwzględnić paliwa odnawialne i pochodzące z recyklingu paliwa węglowe pochodzące z tego źródła do celów, o których mowa w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) lub c); albo

b) w drodze odstępstwa od ust. 9 niniejszego artykułu, zażądać, aby dostawcy źródła paliw odnawialnych i pochodzących z recyklingu paliw węglowych przedstawili dalsze dowody spełnienia tych kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz tych progów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.”;

21) w art. 31 uchyla się ust. 2, 3 i 4;

22) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 31a

Unijna baza danych

1. Komisja zapewnia utworzenie unijnej bazy danych celem umożliwienia śledzenia ciekłych i gazowych paliw odnawialnych oraz pochodzących z recyklingu paliw węglowych.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby odpowiednie podmioty gospodarcze w sposób terminowy wprowadzały do tej bazy danych dokładne informacje o przeprowadzonych transakcjach oraz o właściwościach paliw będących przedmiotem tych transakcji, w tym o emisjach gazów cieplarnianych w całym cyklu życia tych paliw, począwszy od miejsca produkcji do momentu zużycia ich w Unii. W bazie danych umieszcza się również informacje o tym, czy udzielono wsparcia na produkcję określonej partii paliwa, a jeżeli tak, to informacje dotyczące rodzaju tego systemu wsparcia.

W stosownych przypadkach, aby poprawić identyfikowalność danych w całym łańcuchu dostaw, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 35 w celu dalszego rozszerzenia zakresu informacji, które mają się znaleźć w unijnej bazie danych, aby uwzględnić odpowiednie dane dotyczące miejsca produkcji lub gromadzenia surowca wykorzystywanego do produkcji paliwa.

Państwo członkowskie wymagają od dostawców paliw wprowadzania do unijnej bazy danych informacji niezbędnych do weryfikacji zgodności z wymogami określonymi w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy.

3. Państwa członkowskie mają dostęp do unijnej bazy danych do celów monitorowania i weryfikacji danych.

4. Jeżeli w odniesieniu do produkcji danej partii gazów odnawialnych wydano gwarancje pochodzenia, państwa członkowskie zapewniają, aby te gwarancje pochodzenia zostały anulowane, zanim dana partia gazów odnawialnych będzie mogła zostać zarejestrowana w bazie danych.

5. Państwa członkowskie zapewniają weryfikację dokładności i kompletności informacji wprowadzanych przez podmioty gospodarcze do bazy danych, na przykład poprzez stosowanie dobrowolnych systemów lub krajowych systemów.

W celu weryfikacji danych dobrowolne systemy lub krajowe systemy uznane przez Komisję zgodnie z art. 30 ust. 4, 5 i 6 mogą wykorzystywać systemy informatyczne osób trzecich w roli pośredników zajmujących się gromadzeniem danych, pod warunkiem że Komisja została powiadomiona o takim wykorzystaniu.”;

23) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 3 akapit drugi, art. 29a ust. 3, art. 26 ust. 2 akapit czwarty, art. 26 ust. 2 akapit piąty, art. 27 ust. 1 akapit drugi, art. 27 ust. 3 akapit czwarty, art. 28 ust. 5, art. 28 ust. 6 akapit drugi, art. 31 ust. 5 akapit drugi i art. 31a ust. 2 akapit drugi, powierza się Komisji na okres pięciu lat od [wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 3 akapit piąty, art. 8 ust. 3 akapit drugi, art. 29a ust. 3, art. 26 ust. 2 akapit czwarty, art. 26 ust. 2 akapit piąty, art. 27 ust. 1 akapit drugi, art. 27 ust. 3 akapit czwarty, art. 28 ust. 5, art. 28 ust. 6 akapit drugi, art. 31 ust. 5 oraz art. 31a ust. 2 akapit drugi, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.”;

c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 7 ust. 3 akapit piąty, art. 8 ust. 3 akapit drugi, art. 29a ust. 3, art. 26 ust. 2 akapit czwarty, art. 26 ust. 2 akapit piąty, art. 27 ust. 1 akapit drugi, art. 27 ust. 3 akapit czwarty, art. 28 ust. 5, art. 28

ust. 6 akapit drugi, art. 31 ust. 5 i art. 31a ust. 2 akapit drugi wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

24) w załącznikach wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikami do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany w rozporządzeniu Rady (UE) 2018/1999

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) »cele Unii na rok 2030 w dziedzinie energii i klimatu« oznaczają ogólnounijny wiążący cel dotyczący redukcji do 2030 r. wewnątrzunijnego poziomu emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce o co najmniej 40 % w porównaniu z 1990 r., wiążący unijny cel na 2030 r. dotyczący energii odnawialnej, o którym mowa w art. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001, ogólnounijny główny cel dotyczący poprawy efektywności energetycznej na poziomie Unii o co najmniej 32,5 % do 2030 r. oraz cel na 2030 r. dotyczący 15 % elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych lub dowolne kolejne cele w tym zakresie uzgodnione przez Radę Europejską lub Parlament Europejski i Radę 2030 r.”;

b) pkt 20 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) w odniesieniu do zaleceń Komisji na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z art. 29 ust. 1 lit. b) w zakresie energii ze źródeł odnawialnych – wczesne wdrożenie przez dane państwo członkowskie swojego wkładu w wiążący unijny cel na 2030 r. dotyczący energii ze źródeł odnawialnych, o którym mowa w art. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001, co mierzy się według wartości odniesienia dla energii ze źródeł odnawialnych;”;

2) art. 4 lit. a) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) w odniesieniu do energii ze źródeł odnawialnych:

z myślą o osiągnięciu wiążącego unijnego celu na 2030 r. dotyczącego energii ze źródeł odnawialnych, o którym mowa w art. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001 – wkład w osiągnięcie tego celu wyrażony jako udział energii ze źródeł odnawialnych w danym państwie członkowskim w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r., wraz z orientacyjną trajektorią prowadzącą do osiągnięcia tego wkładu począwszy od 2021 r.; do 2022 r. orientacyjna trajektoria musi osiągnąć punkt odniesienia wynoszący co najmniej 18 % łącznego wzrostu udziału energii ze źródeł odnawialnych, licząc od wiążącego celu krajowego danego państwa członkowskiego na 2020 r. do jego wkładu w osiągnięcie celu na 2030 r.; do 2025 r. orientacyjna trajektoria musi osiągnąć punkt odniesienia

wynoszący co najmniej 43 % łącznego wzrostu udziału energii ze źródeł odnawialnych, licząc od wiążącego celu krajowego danego państwa członkowskiego na 2020 r. do jego wkładu w osiągnięcie celu na 2030 r.; do 2027 r. orientacyjna trajektoria musi osiągnąć punkt odniesienia wynoszący co najmniej 65 % łącznego wzrostu udziału energii ze źródeł odnawialnych, licząc od wiążącego celu krajowego danego państwa członkowskiego na 2020 r. do jego wkładu w osiągnięcie celu na 2030 r.;

do 2030 r. orientacyjna trajektoria musi osiągnąć co najmniej poziom planowanego wkładu państwa członkowskiego; jeżeli państwo członkowskie spodziewa się przekroczyć wiążący cel krajowy na 2020 r., jego orientacyjna trajektoria może zacząć się na poziomie, który to państwo członkowskie planuje osiągnąć; suma orientacyjnych trajektorii państw członkowskich odpowiada łącznie unijnym punktom odniesienia na lata 2022, 2025 i 2027 oraz wiążącemu unijnemu celowi na 2030 r. dotyczącemu energii odnawialnej, o którym mowa w art. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001; niezależnie od wkładu w osiąganie celu unijnego i orientacyjnej trajektorii do celów niniejszego rozporządzenia dane państwo członkowskie może dowolnie przyjąć wyższy poziom ambicji w polityce krajowej.”;

3) art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie wspólnie zapewniają, aby suma ich wkładów odpowiadała co najmniej poziomowi wiążącego unijnego celu na 2030 r. dotyczącego energii odnawialnej, o którym mowa w art. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001.;

4) art. 29 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W obszarze energii ze źródeł odnawialnych, w ramach oceny, o której mowa w ust. 1, Komisja ocenia postępy w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w Unii na podstawie orientacyjnej unijnej trajektorii, która rozpoczyna się od 20 % w 2020 r., osiąga następujące punkty odniesienia: w 2022 r. – co najmniej 18 %, w 2025 r. – co najmniej 43 %, a w 2027 r. – co najmniej 65 % całkowitego wzrostu udziału energii ze źródeł odnawialnych, licząc od unijnego celu w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na 2020 r. do unijnego celu w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na 2030 r., i osiąga wiążący unijny cel na 2030 r. dotyczący energii ze źródeł odnawialnych, o którym mowa w art. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001.”;

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 98/70/WE

W dyrektywie 98/70/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Zakres

Niniejsza dyrektywa ustala, w odniesieniu do pojazdów drogowych i maszyn mobilnych nieporuszających się po drogach (w tym statków żeglugi śródlądowej, gdy nie znajdują się na morzu), ciągników rolniczych i leśnych oraz rekreacyjnych jednostek pływających, gdy nie znajdują się na morzu, uzasadnione względami zdrowotnymi i środowiskowymi specyfikacje techniczne mające zastosowanie do paliw przeznaczonych do użytku w silnikach z zapłonem iskrowym i silnikach z zapłonem samoczynnym, z uwzględnieniem wymogów technicznych tych silników.”;

2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. »benzyna« oznacza mineralne oleje lotne przeznaczone do działania w silnikach spalinowych o zapłonie iskrowym stosowanych do napędzania pojazdów i objęte kodami CN 2710 12 41, 2710 12 45 oraz 2710 12 49;

2. »oleje napędowe do silników wysokoprężnych« oznaczają oleje napędowe objęte kodem CN 2710 19 43[28], o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady[29] oraz rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009[30] i które są stosowane w pojazdach samochodowych;

„3. »oleje napędowe przeznaczone do stosowania w maszynach mobilnych nieporuszających się po drogach (w tym statkach żeglugi śródlądowej), ciągnikach rolniczych i leśnych oraz rekreacyjnych jednostkach pływających« oznaczają ciekły produkt ropopochodny, objęty kodami CN 2710 19 43[31], o którym mowa w dyrektywie 2013/53/UE Parlamentu Europejskiego i Rady[32], rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 167/2013[33]

---

[28] Numeracja kodów CN określona we Wspólnej Taryfie Celnej, rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

[29] Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s. 1).

[30] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. dotyczące homologacji typu pojazdów silnikowych i silników w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów ciężkich o dużej ładowności (Euro VI) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i obsługi technicznej pojazdów, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i dyrektywę 2007/46/WE oraz uchylające dyrektywy 80/1269/EWG, 2005/55/WE i 2005/78/WE (Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 1);

[31] Numeracja kodów CN określona we Wspólnej Taryfie Celnej, rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

[32] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/53/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie rekreacyjnych jednostek pływających i skuterów wodnych i uchylająca dyrektywę 94/25/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 90).

[33] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 167/2013 z 5.02.2013 w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów rolniczych i leśnych (Dz.U. L 060 z 2.3.2013, s. 1).

i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1628[34], przeznaczony do stosowania w silnikach wysokoprężnych.”;

b) pkt 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„8. »dostawca« oznacza »dostawcę paliwa« zgodnie z definicją zawartą w art. 2 akapit pierwszy pkt 38 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001[35];

„9. »biopaliwa« oznaczają »biopaliwa« zgodnie z definicją zawartą w art. 2 akapit pierwszy pkt 33 dyrektywy 2018/2001;”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie nakładają na dostawców wymóg zapewnienia wprowadzenia do obrotu oleju napędowego zawierającego ponad 7 % estrów metylowych kwasów tłuszczowych (FAME).”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby maksymalna dopuszczalna zawartość siarki w olejach napędowych przeznaczonych do stosowania w maszynach mobilnych nieporuszających się po drogach (w tym w statkach żeglugi śródlądowej), ciągnikach rolniczych i leśnych oraz statkach rekreacyjnych wynosiła 10 mg/kg. Państwa członkowskie zapewniają, aby paliwa ciekłe inne niż te oleje napędowe mogły być stosowane w statkach żeglugi śródlądowej i statkach rekreacyjnych wyłącznie wtedy, gdy zawartość siarki w tych paliwach ciekłych nie przekracza maksymalnego dozwolonego limitu dla tych olejów napędowych.”;

4) uchyla się art. 7a–7e;

5) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 uchyla się lit. g), h), i) i k);

b) uchyla się ust. 2;

6) w załącznikach I, II, IV i V wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Przepisy przejściowe

1) Państwa członkowskie zapewniają, aby dane zgromadzone i zgłoszone organowi wyznaczonemu przez państwo członkowskie w odniesieniu do [Dz. U.: należy wstawić rok kalendarzowy, w którym uchylenie zaczyna obowiązywać] r. lub ich

[34] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1628 z dnia 14 września 2016 r. w sprawie wymogów dotyczących wartości granicznych emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych oraz homologacji typu w odniesieniu do silników spalinowych wewnętrznego spalania przeznaczonych do maszyn mobilnych nieporuszających się po drogach, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1024/2012 i (UE) nr 167/2013 oraz zmieniające i uchylające dyrektywę 97/68/WE, (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 53).

[35] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

część zgodnie z art. 7a ust. 1 akapit trzeci i art. 7a ust. 7 dyrektywy 98/70/WE, które uchyla się na podstawie art. 3 pkt 4 niniejszej dyrektywy, będą przekazywane Komisji.

2) Komisja uwzględnia dane, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w każdym sprawozdaniu, które jest zobowiązana przedłożyć zgodnie z dyrektywą 98/70/WE.

Artykuł 5

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 2024 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

   Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 6

Uchylenie

Dyrektywa Rady (UE) 2015/652[36] traci moc ze skutkiem od dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić rok kalendarzowy, w którym uchylenie zaczyna obowiązywać].

Artykuł 7

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*

[36] Dyrektywa Rady (UE) 2015/652 z dnia 20 kwietnia 2015 r. ustanawiająca metody obliczania i wymogi w zakresie sprawozdawczości zgodnie z dyrektywą 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych, Dz.U. L 107 z 25.4.2015, s. 26.